

LYŠKÁNORA 1

Nepravidelný liscannorský občasník pro vnitřní potřebu Nurnské družiny

Zimosmet' 1033

Liscannor, Nurnská oblast, západní Gwendarron

* Pozdvižení v Rubanicích * Nová schválená pravidla podle jistého pana Dwanyho Růžičky * Družnická poezie * Návrat Ardasanů *

Pozdvižení v Rubanicích

[Jacob z Rugornu]

"Brrr, to je ale frišno. Mám ouplně vomrzlou hubu", mocně kleje zimou zřalovělymi ústy elf Herbert při vstupu do hospody U hrocha a neurvale si opraňuje sněh z kožešinového kabátce. Píše se ponovorok roku 1031 a na Liscannor letos udeřily opravdu kruté mrazy. "Vítej Herby, dáš si pivo?", otáčí se za svou prací hostinský Jeremiáš a opraňuje přichozímu utěrákem místo na stole. "Blé, ty svoje smradlavý patoky si nech pro prasata, hobite, já piju dycánek enom vodu", huláká po barbarsku elf kouzelník a svoje řvání doprovází pitvornými obličejí. "Páni dobrý, já sem votec. Já sem vopravdickej votec, jako sem si dycky přál v tajnejch votrocekch snech tam dále na jihu", vesele ječí na celé kolo už mírně podnapilý šermíř Corey Kall, jenž jest, jak známo, obdbivovatel velbloudů. Druhové se veselí spolu s Coreym, protože je konečně zase jednou pořádná příležitost k napití, a na důkaz své radosti nad novým liscannorským přírůstkem si všichni přihýbají. "Helejte, chlapi, nepijte tolik, já vás znám, vy se mi tu podnapijete a roztrískáte mi logál", strachuje se pan Čipera u pípy a pokračuje: "Hlavně je třeba porad v koutku toho svýho vochmelenýho rozumu měť na paměti jedno. Ta hospoda nejní pořádk moje, ale je v majetku Rugornskejch, to víte, a Ušatec, dyž se rozčílí, to pak lítaj i blesky". "I když nemá čarouný schopnosti?", ptá se nevěřičně Erlanth Linfalas, nejmocnější kouzelník Nurnské družiny. "I když nemá čarouný schopnosti", odpovídá z polospánku nevráživě kroll Jacob. "Tak podťe k nám, Yullien nám navaří, já přitáhnu sudy, můžeme se zpít do libosti, vono tam stejně nějni co rozbít a bude sranda", jása Corey,

kdysi Achmed, a tancuje na stole až žejdlíky nadskakují. "Hele, chlapi, když ste mě už probudili tím svym vejskáním", protírá si zarudlé oči rugornský bojovník, "Mám na vás takovou prosbu". "A vo co de?", táže se zvědavě Páin z Nórienu a hladí svou dvouřbitou sekeru z kalené oceli. "Nó, víte, nák nechci, abyste si mysleli, že sem doma jako pod pantoflem a že mi rozkazuje ženská, tak to teda né", rozmachuje rukama kroll a vylévá své kamenné srdce: "To už malýmu Eriadannovi, an je mym synem s Rollandou, už je dva a půl roku a já sem si ho eště pořádně ani neužil. A ženská už taky vobčas pořádně skuhrá, když táhnu do boje. Dycky mi říká: 'Ty chlapec hroznej, na to tě užije, vandrovat po světě a žít jako to zvíře. Na to seš už kapánek starej, nejčko by ses měl usadit, jako třeba ten Drsoul, bejt pěkně doma s rodinou a pěstovat třeba fazole nebo vokovávat koně', a já tak vo tom přemejšlim a říkám si, že to starý poctivý válečnický řemeslo pověsim na nějakej čas na hřebík". "A co teda chceš", huhlá elf Herbert a s odporným mlaskáním chlemtá další sklenici vody. "Tak já vám to řeknu rouně, jako že sem rounej chlap. Jedeme s rodinou na venkov, do Naglinu. Neříkám, že to byl muj nápad, ale tak to je. Chci nechat malýho Eriadanna čuchnout k železu, aby vod mala věděl, jak správná vocel smrdí a byl proti ní vodolnej. Když nebude válečnickem, stane se aspoň kovářem. A já po vás chci, abyste mě doprovodili", promlová vážně kroll z Rugornu a mmezí řeči upíjí kořalku z plechové číšky. "Jó, v Naglinu sou prej nejlepšij kováři Gwendarronu", oznamuje všem Rolld z Erinu, který to kdysi slyšel od bratra. "Jó, my s tebou rádi pojedem, aspoň změníme pověť", pokyvuje hlavou Rviz. "Kuš,

Hnis, Čágdanovi tady dobře. Doma teplo, Ličong vaří pokrm chutny, venku zima strašna, hlad v bruchu a viš kolik lidí smrti chladnou zajít muže?", nesouhlasí opatrně Čágdan ze Zajsanu, Abakanův syn. Většina družiny však souhlasí a Jacob jde do vánice shánět saně a potah. "A teď se de ke Kallům", juchá Rolld, žádostiv dalšího pití. "K jakejm vejkalům?", zdvihá obočí nórienský trpaslík. "Tsss...", syčí jedovatě Corey Kall a šileně se šklebí.

"Nazdárek, Sarime, nikdo tu nějni", vzdychá smutně hostinský Jeremiáš, sedící na stole a klátící utrápeně nohama. "Sem měl problém", oznamuje lesní druid Sarim a opraňuje si z nové kožešinové čapky značnou návěj sněhu, "Pěšina z Liscannorskýho lesa je beznadějně zavátá a tak sem musel vodhazovat lopatou". "Všichni sou u Kallů a asi se pojede do Naglinu. Jacob vláčí rodinu na vejlet", bručí si spíše pro sebe Jeremy. "A kakraholte. To abych se zase vracel tou slotou domu. Muším si sbalit tlumok, vzít hůl a do fóroty zřežat Synka, aby mi tady nezvlčil".

Před stavením Rugornských hlasitě zaržálo spřežení dvou koní a saně se zastavily. "Hej, ženo, začni nakládat batožiny", volá z kozlíku ušatý kroll zabaleny do chlupatých kožešin a pokrývek a pozoruje několik družiníků, kteří se ještě na poslední chvíli vydávají do Nurnu nakoupit zásoby, sněžnice a teplé prádlo. Asi tuší, že se bude dobře hodit. V Kallově domě to burácí zpěvem a smíchem a tu a tam někdo vypadne z okna a zaboří se do chladivých sněhových duchen. Nurnská družina se pomalu připravuje na nadcházející cestu.

"Stejně vám povím, ten Liscannor se ale pěkně rozrůstá", libuje si starosta Rolld Erinský, který je na svou práci opravdu právem pyšný, když známé liscannorské kopce zmizely z dohledu. "No jó, je tu vopravdu živějc než dycky bejvávalo", praví rozvážně Corey Kall, "Dyk si to vemte, v červenci si tudle starosta přived tu hospodskou holku, nó, tu Grétu a pojal jí, myslim tím za ženu, nó a pak se támdle Čágdanovi z krivý věže, co má jako za choť tu modrovokou Ličong, narodil capart Šajsan. A aby toho nebylo málo, nakonec sem tomu nasadil korunu já, když sme s Yullien povili tu naši dcerku". "Tak to seš, Coreyi, vlastně korunovanej", uvažuje nahlas kroll Rviz a úchylně se kření. "Tsss...", syčí jedovatě dotčený velbloudojezdec. Cesta ubíhá, vzhledem k třesutým mrazům, vcelku příjemně.

Po několika dnech jízdy na saních se před zraky Nurnské družiny konečně zjevuje město Naglin, cíl výpravy. Je obehnaná vysokou palisádou z borových klád a z tu a tam vyčuhujících doškových střech stoupá k obloze dým páleného uhlí. "Hej, vovedíte zmrzlej poutníkům", buší na zavěnou městskou bránu elf Herbert a mne si zkřehlě dlaně. Nic se neděje a brána zůstává zavřená. Je něco málo po poledni, Nurnští mají hlad a žízeň a zebou je nohy. "Mě snad z toho trefí šlak", hřímá dopálený Herbert, stojící zešířoka rozkořmo a mající ruce v bok. V bráně cosi zarachotilo a po menší prodlevě vyhlíží malá tlustá umaštěná hlava. "Co jé?!", "No, no. Co by jako bylo, cо. Co ti je do toho. Sme pokorný poutníci, do háje, tak vovedři, nebo bude zle!", huláká elf Herbert, brunátný v obličejí. Okénko v bráně se zase zavírá. "Havrane, vočíhni to tam", káže jednoruký čaroděj Erlanth Linfalas svému opeřenému příteli a ten se neslyšně a nepozorován vznáší nad hradby. Zpoza brány se ozval šum mnoha hlasů. "Druzi moji, nejčko mě havran říká, že za bránou se alarmuje nějaký vojsko", praví rozvážně zmrzačený čaroděj, který se svým ptákem udržuje neustále telepatický kontakt. "No, co, nic špatnýho sme neudělali, počkáme, co se z toho vyvine. A ty, Herberte, zklidni trochu svůj temperament", radí odvážně druid Sarim s novou čapkou, naraženou hluboko do vysokého čela. Nurnská družina vyčkává. Po nějakém tom čase rozřízl ticho zvuk odsouvané závory a otevřela se naglinská brána. "A kakraholte", cení své trpasličí zuby Páin z Nórienu, když se vyrojilo dobrých dvanáct vidlemi, kosami a klacký ozbrojených hobitů, zřejmě členů gardy nějaké místní spravedlnosti. "A nechte se v klidu prohledat, to víte, máme přísný nařízení", volá rádoby pevným hlasem onen umaštětec, zřejmě šarže těch takzvaných halapartníků. "Nenechám na sebe makat, sem čestnej muž a šlechtic", hájí nahlas se Corey Kall. "To, že máš manželku ze vznešeného rodu, ještě neznamená, že seš něco víc, Jižane!", utrušuje jedovatě Herbert a svůj výrok stvrzuje po elfsku slinou. Jacob s chotí a malým Eriadannem podstupují osobní prohlídku a jsou vpuštěni dovnitř. Při prohlídce Rollda se náhle chování místních naprosto mění. Halapartníci uskakují do obranného šiku. "Máte zbraně, holomci, táhněte pryč", řve umaštěný velitel, a nemajíc ani zbraně velí svým

mužům k ústupu. Sarim neohroženě postupuje v před a má zarputilý výraz ve tváři. Jakpak by taky ne, když je od hlavy po paty ověšen kromě primitivních šperků i zbraněmi a je o takových dobrých pět hlav větší. Ostatní Nurnští v ohromení stojí a čekají, co halapartníci udělají. Ti však mizí ve městě a zavírají za sebou bránu. Srim se však cítí těžce dopálen: "Tak tejd' vám jako ukážu, co slavnej druid Sarim umí, co jako dovede". S těmito slovy se mu začíná vlnit vous nenávisným mumláním a pod novou čapku potit pleš mocným soustředěním. "Kamoro oroš, von zamyšlí branu naglinskou, branu drvenou a plamenem žhavým tuze nachylnou, podpalit vohněm z kebulé svoji", děsí se Čagdan Sarimova neodborného zacházení s hraničářskou magií. Brána chytla a zevnitř se ozvalo klení. "Ty kazisvěte z pralesa, nech těch svých ubohejších paličskejch pokusů, sic tě klepnu přes prsty!", nadává nespokojeně trpaslík Páin a Rolld s Coreym velkými sněhovými koulemi pálí na bránu a zachraňují tak město před zkázou. Okénko v bráně se otevírá a objevuje se známá umaštěná tvář. "Už táhněte, nestojíme o nepřijemnosti!". "A kam asi?", ptá se nedůvěřivě Kall, "Sme z daleka. Tak nás puste dovnitř, nebo to tady rozmlátíme, jako že se Kall menuju!". "Prosím, pane Gal, nedělejte nám žádný problémy a jděte si po svym. Slibuju, že se přimluvim u pána, kuliva tej propustce. Ale to bude nejdřív počítám tak zejtra po ránu", přeladuje náhle na omlouvavý tón halapartník. "Děte třeba do Borginu, tam je pěkná hospoda a je to asi jen slabou hodinku volného pochodu na jihovýchod", vtrá se tlust'och. "No dobře", zaznívá odpověď z řad Nurnské družiny, která ještě nemá vůdce, a tak není, kdo by rázné velel. Společenstvo svobodných dobrodruhů se i se saněmi, které tu Jacobova rodina ve spěchu zapomněla, plahočí směrem, kterým je poslali naglinští vidlonoši.

"Já mu dám slabou hodinku, já mu dám pěknou hospodu", mlátí vztekle pěstí do postranice saní elf Herbert a strašlivě kleje. Po dvou a půl hodinách ostré chůze se totiž ve sněhové vánici na dohled objevila malá vesnička Borgin a malá krčma, nesoucí ne moc honosný název Na pitkách. Nurnští, prahnoucí konečně po něčem teplejším, než jsou jejich zmrzlé houně, se nevychovaně derou dovnitř.

"Tu máš, čuně rubanický", rozmáchl se v opilosti jeden z místních sedláků a vši silou udeřil

plechovým korbelem nějakého krolla, choulícího se na zemi, do obličej. "Chci jen vaše dobro, jsem vaším ochráncem a ochráncem všech slabých a utlačovaných", cedí zkrvavenými ústy kroll a, ač ozbrojen, ani se nebrání. "Kdo je u tebe jako slabej, přerostlej šneku!", blekotá jeden z opilců a opřen o stěnu vyhrnuje rukáv své košile a ukazuje nuzné vesnické svaly. "Jsem Damir, a ač jsem z Rubanic, rozsévám lásku mezi prostý lid". "Jó, seš z Rubanic a hubu drž!", rozkřikl se rozčilený sedlák, nejistě se v kořalečném opojení postavil na vratký stůl a bije se bojovně v prsa. Nurnští se derou v nebezpečné blízkosti kolem divokého hloučku k nejbližšímu volnému stolu. "Helejte, nechte toho chlapa bejt!", káže Corey Kall, jenž od dob svého jižanského otroctví nemá rád bezpráví. Sedlákova pravice opsala oblouk a zahnízdila překvapenému Kallovi přímo mezi očima. Bum! "Uááá", šklebí se v příšerné bojové grimase šermířův zkrvavený obličej a jeho mohutné válečnické tlapy dopadají jako katapultové koule na podvyživeného opilce. Křus! Borginský zemědělec dopadá střemhlav na podlahu a dvě nepřítomná bělma měří výšku nebe. Zábava utichá a ticho se zařezává do morku kostí. Corey bezradně stojí nad hromadou nehybného masa. "Je tuhej, Kall ho zabil", praví ustaraně Rviz. "Nezabil, ale sprostě zavraždil!", upřesňuje kroll Damir pravý stav věcí a utírá si hubu o rukáv. "Cože?! Dyk já tě chtěl chránit", brání se vrah opilých sedláků. "S mordýřema se já nebavim", vede svou Damir a sedá si do rohu. V hospodě je ticho jako v hrobě. "Svatá prostoto, vy hampejzníci, dyť mi ten logál zavrou. Dyť dočista přindu vo živnost!", hrozí se hostinský krčmy Na pitkách a je opravdu velmi nešťastný. "To nic néjni, to bylo v sebevobraně, já to dám do pořádku, jako že se Páin menuju", vypíná hrud' malý trpaslík před pánem domu a dává si záležet, aby tento rozhovor slyšela i krásná dívka, která roznáší pěnivý mok. Družina si sedá ke stolu a dobrák Rviz se uvoluje mrtvolu odnést a zahrabat kdesi do závěje. V hospodě je zábava na bodu mrazu a sedláci si cizince měří nenávisnými pohledy.

"Pivo hobiti, kořalu dajaku vostru, po Herberta, kamoša myho, vodu ze studně čistu, ustajit koně a daco g žradlu, třeba sviňu uzenu, řizky vobaleny, vovar z grenem a jelito krvave", objednáva nahlas Čagdan z východu až mu tečou

sliny, když družiníci obsadili nevybíravým způsobem jeden stůl a shodili z ramen své neupravené tlumoky. Hostinský však se staženou tváří nehodlá Nurnské hochy jakýmkoli způsobem obsluhovat. Toto nepřátelské ledové chování místních pobuňuje liscannorského starostu Rollda natolik, že vrhá na výčepního, ovšem s použitím špetky magie, uhrančivými pohledy. Chování korbelmajstra se rázem mění. "Kamoro oroš, tak bude ten gren? Inag židlu zežeru hladem samým a kdo kecne si tuna na drvo ohryzane". "Jo, jo", překládá si v hlavě Čagdanovu neobvyklou mluvu hostinský a vrací se k výčepu. Hospoda je to opravdu pěkná, jen co je pravda, kromě hospodského a jeho ženy tu obsluhuje i dcera majitelů podniku, hobitka, na svou rasu velmi krásná. "Páprlapá, to je ale ženská", třeští oči trpaslík Páin, používajíc přitom Sarimův pestrý cirkusácký slovník. Kdepak, i drsný válečník, jakým Páin bezesporu je, se může bezhlavě a na první pohled zamilovat, ač jeho vyvolená je rasy poněkud odlišné. Leč hostinského dcera, ač po ní trpaslík metá obdivné pohledy, dále roznáší pití a na ostatní se neusmívá o nic méně, než na mladičkého nórienského válečníka. V hostinci je velmi teplo, vždyť z krbu sálá žár ohně, a místní lidé, v kruhu se bujaře veselíce, tvoří různé hloučky u stolů. Nurnští se rozkoukávají po světnici. "Hernajs, tak mě teď napadá, kdo nám vládne, když nemáme vůdce?", nadhazuje mudrc Páin nový problém. "Jó, trpajzlíku, holt sou nový časy", jása elf Herbert, který má trochu podivné názory na hierarchii ve společenstvu, "Nejčko si vládnem všichni sami a co nevidět se budem mít děsně dobře. Nebude pánů ani utlačovanejších a nikdo nás nebude vokrátat vo vůdcovský podílů z pokladů". "No, to je teda pěkná blbost', co si řek, Herby", oponuje zatvrzelý odpůrce lidovlády, chodec Rolld. "Dyk bysme se za chvilku požrali, dyby bylo po tvym", přináší svou do mlýna zamlklý mrzák Erlanth Linfalas. "Jo, žrat' se musi, inag v těle kosti chresti a jiny t'a zežere", nadhazuje zvláštní myšlenku Čagdan ze Zajsanu, jemuž je někdy opravdu těžké rozumět. Nic naplat, k nelibosti naivního kouzelníka Herberta se na pivem politém hospodském stole volí nový družinový vůdce. Většinou hlasů vychází k naprostému údivu ostatních tělesně postižený elf Linfalas. "Jsem opravdu rád, ale já to neberu", praví skromně tichým hláskem Erlanth jednoruký. "Nebud' blázen,

kouzelníku, šicky tě máme rádi a stojíme za tebou v jedný řadě", přemlouvá ustrašeného vůdce Rollda a ostatní mu mnohohlasem přitakávají. "No, já nevím", brumlá rebel Herbert, oplakáváje ztrátu hubeného příjmu z vůdcovského podílu na kořisti. "Tak jó", usmívá se Erlanth a chápe se svých povinností.

Aby hostinský rozproudil znovu zábavu, osvětluje množstvím loučí malý parket. "Velectění pánové, teď nastává zlatý hřeb večera, vystoupí světaznáma lepá žena, známá pod uměleckým jménem Borginská krasavice", pronáší obřadně tlustý hobit, pán borginské krčmy, a dává si pozor na to, aby mluvil knižně. "Fůj, fůj, blé, rychle mi doval pivo, ajť už na to nevidím", takové a podobné výkřiky hnusu a nedůvěry se ozývají od okolních stolů a hostinský má ke své nemalé radosti plné ruce práce. Muži z Liscannoru sedí jako přikovaní, nechápaje zcela náladovou proměnu místního opilectva. Kdesi za záclonou se ozval monotónní zvuk bubnu a do této odpudivé hudby se ze zákulisí vynořila obnažená tlustá noha, pravděpodobně mužská, neboť je chlupatá až hanba. Najednou, kde se vzala, tu se vzala, vyskočila na parket hnusná babice, podle tělesného vzhledu trpaslice, šileně stará, různými barvítka vykolórovaná, s neholenýma nohama a v dosti odvážné róbě. Dobrodruhy uhodil přes nos ostrý zápach jakéhosi pižma a to se už věkovitá trpaslice začíná v oblaku zvířeného pudru svíjet v rychlém rytmu bubnu. "Páprlapá", ohnuje zhnuseně horní ret Páin, svědce hostinského dcery, a rozhlíží se po ostatních. Ti jsou zřejmě zhnusení rovným dílem. Borginská krasavice začíná skřehotat obhroublým hlasem jednu ze svých odrhovaček a tu a tam odhazuje díly svého nepraného šatstva.

Ač sem holka vysloužilá,
jůchajdá,
hříšná krev mi teče v žilách,
jůchajdá

Počekj, za dvě za tři sloky,
jůchajdá,
ukážu ti ladný boky,
jůchajdá

A až budu podnapilá,

jůchajdá,
budu hodně roztomilá,
jůchajdá

Ošklivá trpaslice seskakuje z parketu a točí se mezi stoly. Tu a tam jí někdo přenechá svůj korbel, aby se zbavil její nevtíkané pozornosti, tu a tam se někdo zřekne své nedojedené pozdní večeře, tu a tam i zlatka kápne do nenasytných kapes spodničiek vousaté trpaslice. "Ty, hospodó, proč si tady držíš takovou šeredu?", ptá se se zřejmým zájmem Rolld Erinský hostinského, zatímco Sarim z Gorlůdye po třetím pivu usnul spánkem spravedlivých. "Nó, já vám to teda řeknu, pane", tváří se chytrácky korbelmajstr, "Vona je to stará pani, ale dřív, to byl panečku kus, kdekdo se za ní votočil. A vona se furt cejtí jako za starejch časů a chce lidem předvádět to svoje umění. Nó, a tak mi platí, že tu může zpívat, vona se nají, napije a vod zákazníků i nějakej ten stříbřenec přinde, nó a já taky netratím, když chlapi začnou vo to víc pít, aby přišli dřív do toho limbu a nemuseli poslouchat to krákání. Jó, pane, já sem fištrón". S těmito slovy zase klopýtá po práci a Borginská krasavice se přitáčí k našinci z Liscannoru.

Rubášku mám na tkanice,
jůchajdá,
páni, já sem krasavice,
jůchaldá

Nejněžnější milovnice,
jůchajdá,
zvrhnutý sou trpaslice,
jůchajdá

S těmito verši se kostnatá ruka staré dámy rádoby svůdně plazí po zplhlých bocích až k místu, kde kožená tkanice spojuje jedny z posledních dílů ošacení, které už vyšlo z módy nejmní před dobrými padesáti lety. Obecenstvo se tváří nepřítomně a Nurnští, zřejmě jenom proto, aby se nějak odlišili, naopak valí bulvy. Náhle se otevírají venkovní dveře a do místnosti vbíhá podivný hromotluk divokého zjevu a chlupy na uších, obočí, řasy a neholené vousy má celé ojiněné třesnutým mrazem. V nálevně to utichá, Nurnští hrdinové, tuše problém na obzoru vstávají ze svých míst a Borginská krasavice

dokoktává poslední sloku své jistě předlouhé písně, upravenou tak, aby při její umělecké interpretaci i v zimních měsících stačila ze sebe strhat všechno šatstvo, pořádně si nacpat břich a vydělat alespoň na zaplacení půjčovního za pódium. Ubohá žena se nenápadně sune směrem k zácloně, kde i bubeník už sbalil fídlátka a zřejmě utekl.

Za půlkorbel řezanýho,
jůchajdá,
svedu třeba kamennýho,
jůchajdá

"Tak, a teď mi zadarmo nalejete, nebo vám to tady rozmlátím, burani", chechtá se neurvale kroll ve zbroji, zle vraští obočí a mává nad hlavou palicí. Rubanický kroll Damir, onen ubožák, kterého ztloukli, sedí v koutě a znatelně bledne: "A kruci, Krchovskej!". "Ano, ano, hned vám naleju, služebníček, rubanickéj pane, co si dáte?", plazí se k jeho nohám krčmář. "Pívo, prase a tvou céru", chechtá se hrubián nad tím, že všichni skáčou, jak on píská. "Tak céru?!", hněvá se Páin, jenž ji zrovna beznadějně miluje. V tom na parket vyskakuje elf Herbert, který asi úplně o vodě nezůstal a potajmu usrkl nějaký ten žejdlík chmeloviny. Ve své bujarosti se klátí po pódii, rozpřahuje ruce a řve: "Apage, apage". Nevítaný host náhle bledne, protože mu vlivem Herbertova kouzelnického umění zmizela z rukou palice do nenávratna. Otáčí se a pádí do mrazivé noci, tam, odkud přišel. "Cha, chá", zachechtal se nezvykle jódlujícím hláskem mladý kouzelník Nurnské družiny, klopýtl, svalil se na utahovanou podlahu a v tu ránu usnul. Hosté z krčmy Na pitkách propukají v bouři veselí, dokonce jeden vetchý stařík, povzbuzený odvážným činem Herbertovým, rype mosazným pouzdrzem na čtecí lupy do oprýskané omítky nápis: "Rubanicejm zásadně nenalejváme". "Z toho nekouká nic dobrýho", strachuje se majitel putyky a to už se rubanický kroll Damir hrne ven ze dveří. Není však sám. V patách jej sleduje kroll Rviz, jenž jest občas považován za družinové hovado.

Venku padá hustý sníh a Rviz téměř vráží do Damira. "To vypadá vošklivě", praví smutně Damir, "Ten chlap, co právě vyběh, se menuje Blomm, je z Rubanic a patří ke Krchovskejm, a támdlejc má své tři kumpány.

Zrouna se raděj, jak to tu zrubou". "Tak to muším nejčko varovat přátele", praví odvážně Rviz, ve kterém se v poslední době cosi zlomilo, upustil od svých zvrhlých ideálů a už není tak nesnesitelný. Liscannořan se nenápadně šourá zpátky.

"Ajt' se přizná, kdo načmáral ten potupnej nápis támdlejc na zeď?!", ptá se provokativně malý rubanický hobit, který právě neohroženě vtrhl do nálevny a rozklepaný stařík, původce nástěnné malby, omdlel. Nurnská družina, sedíce i s probuzeným Herbertem bojovně za stolem, si nenápadně vytahuje zbraně. "Tsss...", syčí zlověstně Corey Kall, vzpomínaje na vzpouru proti jižanským otrokářům. "Když se nikdo nepřizná, tak si vybereme", říká zcela nepochopitelně klidně mrňavý hobit a ukazuje na neobyčejně vzpurně vyhlížejícího Coreye Kalla, "Přiznej se, žes to načmáral ty?!". "Nejsem tak blbej, abych to nenapsal", zapletl se do neobyčejně složitěho souvětí poněkud prostší šermíř a ostatním došlo, co to zase vyblekotal za pitomost. "Uááá", vřeští zlobně malý hobit, skáče na výčep, tasí kudlu a šermuje s ní před očima staré pani Pitkové. Sarim s Rolldem, dva hraničáři, praží hobita úderem nenávisti. "Uááá", sténá zraněný hobit, v bezvědomí se svaluje na podlahu. Mezitím tváří v tvář užaslému Coreyovi se zviditelňují do té doby neviditelní protivníci, kroll Blomm a další dva Krchovští. Bum, bum! V hostinci to začíná vřít a těžce raněný Corey a řve tak silně, jako když zvěremil Sarim stahuje zažíva lišku. Rolld se Sarimem převrhují stůl a družina vyskakuje z lavic. Bitka je opravdu krutá, při níž se uplatňují všichni z Nurnských. Zejména Kall je smrti tak blízko, až se mu zdá, že takřka cítí její chladný dech. Avšak druzi z Nurnu jsou velmi ostřílení a rubou nepřátele k smrti. Páin dokonce podřezává hrdlo omdlelému hobitovi. "Rvizi, pomoz mi vodorazit mrtvolu, ukážu ti, jak se to dělá", žádá šermíř družiníka o pomoc a o chvíli později se oba dívají na kopeček těl mizící v závěji čerstvého sněhu.

"Tak a teď si dáme ještě pívo", velí rázně Corey, dříve vrah a teď zachránce omdlelého stařečka, který se na stará kolena odvážil čmárat po zdech odvážné slogany. "Ano, ctění pánové, dneska je pro vás všechno na muj účet", vesele s nádechem ustaranosti povídá hospodský, "A klidně tu dneska můžete přespát, to víte, noc je chladná a všude samí vlci". "Tak jó", juchá Páin, že má ještě čas lámat

srdce své vyvolené. Pozornost Nurnských se po chvíli stáčí k hloučku prostých mužů, odkud zaznívají tu a tam výkřiky údivu i uznání. "Perla Aldamaru? Blbost! Už zase tlacháš babský kec, Mithrame", krouťí nevěčnicě hlavou borginský mlynář u stolu, nad nímž se skví měděná tabulka, umnými písmeny osázená:

Zde sedává Mithram Bloud,
jenž s láskou prošel světa kus

"Modrá perla Aldamaru", škytá silně podnapilý chasník, drží hlavu v dlaních, kouká do prázdného korbele, kde se v posledních kapkách chmeloviny topí černá moucha a z posledních sil bojuje o svůj život. "A že ti jí vzali Rubanický?", diví se místní truhlář, vytáhlý chlapík s hustým knírem. "Blbost", je namol, dyk Rubanický vobejdové by mu hlavu vod těla vodřízli, to vim, jako že se Máděra menuju a sem starousedlík". "Dám barák za mojí perlu", kóktá trhaně světoběžník Bloud a kapou mu nudle do nádoby. Moucha vzdala svůj boj a utonula. Nurnští se do rozhovoru nevkládají, ale mají uši a oči všude, zvláště když cítí zisk. Netrvá dlouho a hostinec se zavírá. Místní lid se ztrácí do stříbřité noci a hrdinové jdou na pokoje. Přestává sněžit.

"Ts, ts", ozvalo se zpoza rohu spiklenecky, když pan domácí brzo po ránu vyšel doklidit nálevnu. "Kýho d'asa?", leká se pán domu, když tu z úkrytu vychází Páin z Nórienu, který nemohl dočkat rána, až se znovu setká s jeho mladou dcerou. "Nemáte hřebeň a mejdlo?", ptá se trpaslík tiše, aby jej nikdo neslyšel a nedělal si z něj srandu. Poté se jde umýt a učesat, blýská si dokonce sekeru a vypadá jako zaměstnanec nórienského hampejzu U teplých bratří. "Dobré jitro, krásná dívko, já jsem Páin z Nórienu, já jsem ten, co vymyláti ty z Rubanic", holedbá se trpaslík a cení řadu mýdlem vypíglovaných zubů. "Já se jmenuju Lúniel", praví hobotka ctnostně, ale vychovaně si od trpaslíka udržuje odstup. "A kolik ti je let, smím-li se přepat?", vrká Páin. "Pěťadvacet", líbezným hláskem špitá Lúniel Pitková, "A tobě?". "Vo štyry miň", trochu smutně vyklápí válečník. "Tak pojď, zajičku, na snidaničku", veselí se nad Páinovým smutkem Lúniel, bere mísu koláčů a jde budit ostatní družiníky.

"Dejte mi, prosím, ještě mísu koláčků", škemrá dětinsky Corey Kall a někteří další, prostěho Herberta nevyjímaje, se přidávají. "Dobrá, dobrá, pánové, ale budete si muset připlatit. Kam bysme to přišli, kdybyste nám to tu vyžrali", usmívá se Lúniel a hostinský Pitka už začíná být nervózní. "Mám makovej", huláká bujaře Herbert plnou pusou, když prozkoumal špinavým prstem, co který uvnitř skrývá. "Neplivej na mě, prase, ohražuje se Corey a vztahuje mísu s rozlámanou dobrotou k mladé Lúniel. "Eště náký makový". "Aj zda bych prosit mohl dajake z grenem", škemrá nenasytně Čagdan. Pitka je už skoro nerudný, ale činí, co si páni poručí. Netrvá však dlouho a Nurnští jsou dosytosti najedeni a loučí se.

"Tak támdle prej bydlí ten Mithram Bloud, co s láskou prošel světa kus", ukazuje kroll Rviz mohutnou tlapou na kamenné stavení. Buch, buch! "Vodevři, Bloude, dou k tobě hosti", mlátí rázně do modřínových dveří pahylem levé ruky nový vůdce Linfalas a tváří se odhodlaně. Nic se neděje, dům vypadá prázdně a z komína se nekouří. "Třeba nějni doma", uvažuje Rviz, přezdívaný Hnis. "Héj, pani, nevíte, kdepak je pan Bloud?", křičí Corey na nějakou ženu, jejíž rozčuchaná hlava se vynořila v okně sousedního domu. "Nevím, mladej pane, asi vyspává kocovinu u nějakého přítele. On Mithram to tak občas dělá, když se necítí na to dojít domů", ozývá se z okna. "A kde by moh jako bejt?", vyzvídá dále liscannorský šermíř, bývalý jižanský otrok a sprostý neurvalec v jedné osobě. "Zkuste to u starého Marga, bydlí na samém konci vsi směrem k Rubanicům". "Třeba je vevnitř a dusí se zvratky", přemýšlí nahlas starostlivě Rviz, až se mu vlní zapečené copánky na hlavě. "Tak vyrazíme dveře", napadá nejmoudřejší řešení tupého Kalla a hned se hrne k činu. Vzhledem k tomu, že vůdce Erlanth mlčí jako ryba, jsou dveře vyraženy a družina vpadává do temné chodby opilcova příbytku. "Kradenici, kradenici...", ozývá se ženské vřeštění od sousedů, ale to Nurnským nevadí a dům je pečlivě prohledán. Nebýt toho, že lesní škudlil Sarim ukradl Mithramovu hůl a umným pohybem nenechavě ruky ji strčil do speciálně upraveného fusaku z hadích kůží, mohli by se hrdinové chlubit, že tady nic neukradli. A démoni astrálních sfér vědí, že mohli. Inu, alespoň na světlo světa pomalu vyplouvají zlozvyky a charakterové vady povedeného rodu

gorůdjyských barbarů.

"Já bych teda vosobně šel do Naglinu. Tady nás nečeká nic dobrýho", říká Erlanth, ovlivněn jistě křikem oné paní a Nurnští hrdinové se po chvilce domlouvání opravdu vydávají ven z vesnice.

"Co tady děláš, Damire?", ptá se zúčastněně obětec Rviz, když pochodující družina narazila na známého z předešlé noci, který tu ve sněhu drkotá zuby nad vyhaslými uhlíky někdejšího ohně. "H...hlídám...t...t...tady v...ves...nici přejd' n...našincem", blekotá kroll zabaleny do kůží a zapadaný sněhem, jenž tu pravděpodobně přečkal celou noc. "A ty si jako myslíš, že jako eště přindou?", stará se Rolld z Erinu až se mu škaredí tvář. Damir se pojednou začíná sbírat z mokrého sněhu, protože si všiml, že v hostinci Na pitkách konečně otevřeli. "Tisíc mrazivejch rampouchů, ajť mě šlak trefí, jestli se mi do toho Naglinu chce", lamentuje pitkomil Corey, kdysi Achmed, a odebírá se za Damirem, podivínským krollem z Rubanic. "Bať, bať. Pravdu, Korej, pravdu taraš. Každé dítě v Zajsanu male ví, že doma dobře je, ale v hospodě nejlip se daří", pokyvuje moudře hlavou ze strany na stranu Čagdan, syn zloděje Abakana, a klopýtá zcela zřejmým směrem. I ostatní upouštějí od svého původního záměru a hlouček mužů, chřestících k lokálu, kde už nebyli Nurnští dobrodruhově doslova několik hodin, uzavírá pokorný a tichý vůdce Erlanth Linfalas, jehož rázná rozhodnutí jsou tak vzácná, jako neposkvrněná místa na těle Wenory Katzbalgerové.

"Dobry předpůlní", špitá tiše, skoro až vystrašeně, kouzelník Erlanth, a valí své nevinné chrpové oči, až by kámen ustrnul. "A jéje, to sou k nám hosti", podivuje se naoko hostinský Pitka a dál kmitá po nálevně, "Z daleka, z daleka?". "Jó, jó", chechtá se po barbarsku elf Herbert, až skoro škytá, "Ani sme nevopustili vobec, chlape!". "Já si teda přeju, aby nás vobsloužila Lúniel a přinesla chmelovinu", poroučí si trpaslík Páin z Nórienu. "Jó, jó", burácivě souhlasí kouzelník Herbert a už zapomněl, že kdysi pil jenom vodu. "Jsme tady jenom na skok, pane Pitka", praví druid Sarim, "Chceme se jenom přeptat, kde je k dostižení Mithram Bloud". "Hmm", přemýšlí nahlas hostinský, "Ten chlap bude nejspíš u starýho

Marga. To je ten vošuntělej barák na samým konci vsi směrem k rubanickej cestě, velectěnej pane". Družinici tedy dopijejí své korbely, platí útratu a vydávají se Margovi.

Z Margova domku se ozývá opilecký smích a tu a tam je slyšet úder o desku stolu. "Mastěj karty", praví moudře kroll Rviz, který této zábavě těžce holduje. Ťuk, ťuk, ťuk, klepe spořádaně vůdce Nurnských na dveře, ale zábava uvnitř Margova příbytku neutichá. Buch, buch, buch, mlátí do dveří chlupatýma prackama rabiát Corey Kall tak, jak tomu byl zvyklý na jihu.

Po notné chvíli čekání kdosi odstrčil závoru, otevřely se dveře a stará rozčuchaná sešlá hlava starého Marga se zarputilým výrazem vyhlédla ven. "Co má jako bejt, chásko nezbedná?!", vrčí Margo nepřátelsky. "Zvenči tvrdy, uvnitř prdy", temně syčí zloděj Čagdan a vytahuje šavli. "Né, né", zaráží zajsanského rváče, rozzlobeného nepřívětivým přijetím, trpaslík Páin. "Je tady Mithram Bloud? Chceme s ním totiž mluvit", strnule se usmívá Rolld z Erinu, syn Darkův. Margo zamračeně klátivým krokem a za chvíli ne nepodobným stylem chůze přichází Mithram Bloud, jenž s láskou prošel světa kus, těžce podnapilý. "Chcem se jenom přeptat, jestli ještě platí ta nabídka", táže se významně Sarim, protože otázkám peněz nejvíce rozumí. "Jaká nabídka?", těžce vzdychá Mithram v kořalečném opojení. "Nó, že dáš stavení za Perlu Aldamaru, co jí ukrejvaj v Rubanicích". "To platí a vždycky platit" bude, jako že sem Mithram Bloud, novoborginskej rodák a světoběžník", říká pyšně místní opilec a šine si to k hracímu stolu, odkud na něj už spoluhráči nevrle pořvávají. "Tak a my dem do hospody a večer vyrazíme na ty Rubanice", vykládá ostatním nový plán chodec Rolld a vůdce Erlanth moudře pokyvuje hlavou.

Zbytek dne Nurnští hrdinové tráví v příjemném prostředí hostince Na pitkách, který si tak oblíbili. Večer se všichni halí do teplých pokrývek, houní a hřejivých šatů, obávají se omrzlin, protože venkovní teplota klesla zatím velmi hluboko. Po obvyklých obtížích při placení se Nurnští loučí s útulnou krčmou a vyrážejí pěšky do stříbřitě noci. Rubanická cesta je zavátá sněhem a zmrzlá návěj pod tlustými onucemi, botami a sandály libozvučně křupe. Je to poprvé, kdy Nurnští opustili vesnici a teď se mohou obdivovat zimní krásě krajiny.

Rubanická cesta prochází mezi zasněženými loukami a v dálce se tyčí kopec, zvaný místním lidem Hrůzov. Na vrcholku jsou vidět jasně patrné obrysy tří věží zříceniny hradu pánů z Thindoru. Podle plánu, který Páinovi načmáral narychlo pan Pitka, jsou Rubanice vzdáleny asi na hodinu cesty. Cizinci se prý nemohou ztratit a sejít z trasy, protože cesta vede přímo. Pouze v jednom místě je rozcestí, kde odbočuje přístupová cesta ke starému thindorskému hradu. Tomu místu se mezi lidem říká Na obrtlíku. A právě toto rozcestí se náhle vynořuje ze tmy před Nurnskou družinou.

"Při Erlanthový pazouře a při všem, co je mi ještě svatý, já snad vidím ducha nebo co!", šeptá náhle přidušeně Corey Kall, který, ač není vůdce, statečně klopýtá v čele a tasí meč. "Zadrž, šermíři, zadrž", klidně vzpurnou otrockou krev Kallovu klidnější Páin z Nórienu. Družina se zastavuje a pozoruje podivný úkaz. U dřevěného rozcestníku se volně vznáší ve vzduchu malé asi pětileté dítě. Malý nehmotný tvor vyzařuje slabým zelenavým svitem a žvatlá si nějakou smutnou dětskou písničkou přitom fňuká. Družina liscannorských mužů přistupuje blíž a dítě se udiveně rozhlíží kolem. "Jak se jmenuješ, děťátko?", ptá se se zájmem kroll Rviz, až se mu copánky na hlavě samou něhou vlní. Chlapec žvatlá a levituje. "Dyk neumím mluvit, krolle, je malej. To já muším vědět, když mám děti rád", praví Sarim, lesní muž. "Jó, a hlavně ty zmrzačený, vodulý, hrbatý nebo jinak zmutovaný, abys je moh ukazovat v cirkuse a vydělávat na tom svý špinavý peníze", rozčiluje se Rolld. "Eliši... Kde jsi... Eliši...", takové tenké vzdálené volání náhle zaslechly Rvizovy velké krollí uši. "Hele, tak mu něco dáme, ajť nejní smutnej a pomaširujem dál. Čeká nás eště náká robota", pobízí k odchodu Corey, vrah vesnických sedláků, a hledá v torně nějakou cetku. "Na, prcku", praví šermíř Kall a podává levitujícímu úkazu dárek. Dítě vztahuje své nehmotné ručičky, ale není schopno hračku zachytit. Coreyův dárek padá do hlubokého sněhu a dítě se dává do usedavého pláče. "Chudinka", tváří se nešťastně Rviz, zvaný Hnis. "Cha chá", chláme se po otrocku Kall a jelikož Erlanth mlčí, dává rozkaz k odchodu na Rubanice. Rviz mlčí a zůstává. Ostatní vykračují vpřed a ponechávají krolla Rvize svému osudu. Na rozcestí zatím doráží dívka v zimních šatech a šeptá k

světélkujícímu úkazu u rozcestníku: "To jsem ráda, že jsem tě našla, Eliáší". Tu však vystupuje z přítmi Rviz a blíží se k neznámé přichozi. V dále si pobrukuje vůdce Erlanth Linfalas: "Hm, má tam ženskou, ten Rviz Lidumil. Snad nás brzy dožene". Poté se otáčí a pospíchá za ostatními do tiché zimní noci.

"Neboj se mne, lepá děvó, jsem Rviz. Dělán si velkou starost o toto světélkující stvoření. Nevíš, jak bych mu mohl pomoci?", ptá se kroll a má slzy na krajíčku. "Ty bys chtěl pomoci cizímu v neštěstí, mladý muži?", táže se nevěřicně asi osmnáctiletá dívka líbezného zjevu s lehkým odstupem. "Chtěl, a jak", klopí uši kroll Rviz, "Sem ale děsně vošklivej". "Ryzího muže nečiní jeho krása, ale síla charakteru", soucitně se usmívá ta paní. "Tak mi honem prozrad", co tě trápí, sem už děsně netrpělivej", naklání hlavu kroll. "Slibuješ, že nikomu nic nevyzradíš?", ptá se ještě naoko nevěřicně dívka. "Na mou duši, na krollí uši", slibuje zbrkle Rviz, až se mu potí brada. "Tak dobře", říká děvče spokojeně a začíná vyprávět svůj příběh: "Jmenuji se Ogilvia Thindorská a Eliáš je můj druhý bratr. Můj rod je velmi slavný a patří k jednomu z nejstarších v těchto končinách. Kdysi dávno byly tyto kraje rozděleny pod správu jednotlivých rodů a Thindorským patřilo rozsáhlé okolí Hřůzovského kopce, na němž stojí zbytky našeho hradu. Sláva Thindoru dostoupila vrcholu za mého děda Rajmunda, jenž vládl pevně a s chotí Hroznatou přivedl na svět mého otce Telesfora Thindorského. Ani nevím, po kom byl můj otec tak krutý, možná po své matce, která ovládala tajemství hypnotického spánku a často jej užívala k nekalým cílům. Po dědečkovi to bylo sotva, ten si potrpěl jen na nevinné žerty. Na každý pád, Telesfor byl krutý a po převzetí Thindoru do své správy velmi utlačoval poddaný lid a nevolníky. Kolem roku 650 pojal za manželku pannu Aňželu, ana byla rodu urozeného. Aňžela byla velmi krutá a zlá, s Telesforem vytvořili opravdu zajímavý manželský pár. Roku 553 se jim narodil první syn, Severin, dědic gruntu, který získal mnoho z vlastností rodičů. Potom jsem se narodila já, to bylo ve dvaadesátém, a roku 675 nejmladší, Eliáš". "No to snad né", ježí se dobračisku Rvizovi, zvanému Hnis, copánky na hlavě, "To seš teda pěkně stará matrána". "Správně, je mi tři sta šedesát devět let. Brzy oslavím kulatiny", říká smutně Ogilvia z

Thindoru a pokračuje: "Potom už toho nemám mnoho co povídat. Žárlivost, krutost, pomstychtivost, daná do vínku mému rodu a chamtivost strýce Ildefonse přivedla Thindor do záhuby. Stalo se to v roce 680, kdy na hradě vypukla krvavá bratrovražedná řež, která skončila naprostým zánikem. Mrtvým tělům thindorských pánů však nebyl souzen pokoj ani po smrti. Celý rod stihla zlá kletba a všichni byli předurčení k věčnému bloudění v hradních sálech. Dokonce i služebná Mechtilda, komorník Rupert, kočí Anselm, ohnivý kůň Izidor a bezhlaví psi Theobald s Wilibaldem, kteří oné krvavé noci roku 680 přišli o hlavy, nebyli ušetřeni nekonečného trestu". "A jak ti teda mám pomoci, Ogilvie, krásná paní? Víš, musím spěchat do Rubanic za přáteli", zívá kroll nad dlouhým vyprávěním, ale je pevně rozhodnut, že dívce pomůže, i kdyby jej to mělo stát život. "Chci, aby byl spasen hlavně Eliáš, můj malý bratr, neboť je nevinný a kletba postihla i jeho. Nic si z života neužil. Postačí, chlapče, když vnikneš do hradu, nalezneš naše lidská těla. Potom tělo mé a mého bratra odnes sem k Vobrtlíku a ostatní spal na uhel. Teprve potom kletba pomine a já dám Eliášovi domov". "Jó, to bude hračka", praví Rviz, ten nebojsa, a pokračuje: "Doufám, že tam na nádvoří nechováte nějaké nebezpečné tvory". "Vcelku ne, jen Severin kdysi odkudsi přitáhl Kunhutu, ještěří dámu, je to jeho miláček. Kunhuta je však vcelku přátelská". "Dobře, Ogilvie, už musím padat. Hned, jak došenu našince, tak se sem vrátím. To slibuju, jako že se Rviz menuju", huhlá Rviz ospale a loučí se s podivnými úkazy. Potom se loudavým krokem ubírá do tmy zimní noci. "Už mnoho lidí se pokusilo dobít Thindor, ale většinou zemřeli. Zrovna teď za vstupní branou leží čtrnáct dní tělo jednoho rubanického dobrodruha", volá ještě Ogilvia Thindorská, nešťastná nad svým krutým osudem. Vždyť nemůže Rvizovi už více pomoci, osud a prokletí nelze přelstít pražádným úskokem. Divný, ale správný patron, ten Rviz.

Nurnští druzi zatím obešli Rubanice obloukem a teď pozorují malou šikmou novostavbu na samém pokraji, kde ještě svítí pochodně a námezdní dělníci pod neustálým kibicováním nějakého chlapa ženou věž krivolace do výšky. "Ajť to má aspoň šestnáct sáhů, prasata líný, jinak vám nezaplatím a eště vás přetáhnú šablí", řve vztekle

rubanický rodák na zedníky a jeho hrubý hlas se rozléhá po okolních zasněžených polích a pastvinách. Rubanice jsou malá vesnička čítající asi třicet chalup rozestětých po okolí. Aby Nurnští mohli zjistit pravý stav věcí, posílá Erlanth svého havrana, aby zjistil zajímavé věci. Kromě jednoho cirkusu, kudúčího pelechu na stromě a několika pitoreskních staveb havran nic zajímavého nepřináší. "Chlapiska, dejte mně ty hlavy, já sem totiž děsně statečnej a vodvážnej, to každej muší vědět, když sem ten druid z lesa", holedbá se Sarim, "Já teďka do těch Rubanic puđu vosaměla a vočíhnu to svym bystrym zrakem". Všichni souhlasí, jakpak by ne, když svou kůži na trh nese jenom Sarim, a Sarim, jak známo, není ani z Liscannoru, takže má ostatními družiníky nejméně co společného, nemá ani právo být pohřben na obecním hřbitově, takže se s jeho mrtvolou nikdo nebude muset táhnout domů. Sarim odchází kousek dál do tmy a vyndavá z tlumoku olezlý chomáč vousů. "Tak vás pantáta Sarim zase jednou vyndal na čerstvý povětrí, fousy moje čarodějny", brblá Sarim odřezanému porostu něčí brady, laská se s ním a hladí jej pohybem shora dolů, snad proto, že jeho vousy nemají rády, když je někdo hladí proti srsti. V pytli na druidových zádech, hned vedle fusaku na hole, chřestí zmrzlé hlavy Krchovských. A náhle, jakoby tu snad nikdy ani nestál, je druid fuč. Jen končící stopy v závěji ukazují na nedávnou přítomnost osandálovaných nohou, na běžný průměr příšerného rozměru. Ze tmy zní hladové vytí vlků.

Cink, cink, cink, zacinkaly ledovaté hlavy v pytlí, když se lesní druid s vousy v ruce objevil uprostřed vesnice na malém náměstí. Na návsi stojí vznosné budovy místních dobrodruhů, je tady i hospoda, z níž se ozývá drsný řev, ale Sarima zajímá malé popravíště, postavené zřejmě starostou vsi v samém srdci rynku. Druidovy pichlavé oči, zpola zakryté hustým obočím, se rozhlížíje tmou asi tak, jak to dělávají jestěbá, když hledají kořist. A opravdu, Sarimův bystrý zrak, znásobený ještě živořením v lese, si všímá vesničana, který pokouje na zápraží svého domu dýmkové koření. "Tabur Haib", určuje bryskně hraničářův zvířecí čich značku tabáku, vzpomínaje, jak stejnou značku jednou dovezl Corey Kall z jižních zemí a jak se pak spolu zkouřili, až jim z toho bylo zle. Bum! Rozléty se dveře hospody a ven vypadl opilec. Zabořil hlavu do sněhu a zvrací. Sarim s pytlím hlav na zádech tu

chvilí bezradně stojí. Chlápek na zápraží vyklepal fajfku, nacpal ji a zapálil. Opilec se pokusil vstát, ale chytla jej další vlna žaludečních stahů. Sarim v sandálech vykračuje k šibenici. Tam pokládá pytel na propadlo a zamyšleně se na něj dívá. Nikdo z místních mu nevěnuje pozornost. Sarimovi se jeho dílo nezdá dokonalé, tak bere pytel a vysypává obsah. Hlavy s rachotem skáčou po dřevěných schodech šibenice a dopadají do sněhu. V Sarimovi se konečně ozývá jeho pověstný, dnes zřejmě poněkud zastydělý, pud sebezáchovy, líbá své olezlé vousy a opět mizí. Ve vsi je klid, tu a tam někdo vypadne z hospody a z dálky je slyšet lamentování, že prý někdo někoho přetáhne šablí.

"To je dost, Sarime, že seš tady", vyčítá vůdce Erlanth Linfalas, "Už jsem se bál, kolem jsou vlci". Družina se brodí sněhem dál od vesnice a Sarim, s dávkou nadsázky, vypráví svoje hrdinské zážitky z Rubanic. O čarovných vousech se nezmiňuje, ale do vyprávění si přimýšlí několik perliček, které se ani nestaly, takže posluchač si rozhodně přichází na své. Během vyprávění je však družina napadena vlky. Bitka je krvavá jenom pro vlky, kteří jsou po chvíli zápasu zahnáni na ústup. Nurnští rvou z rychle chladnoucích těl své kalené šipy.

"Ogilvia je túze krásná", říká si v duchu Rviz, spěchaje po stopách svých druhů hlubokým sněhem. "No jó, ale já sem hnusnej", odporuje Rvizův vnitřní hlas. "Ale Ogilvii to prej nevadí, ta je spíš na ten karakter", oponuje Rviz. "Ale to eště neví, jak strašně chrápu", praví krollův vnitřní hlas. "Kecáš!", nadává si Rviz. "A smrděj mi nohy", našeptává ten zevnitř. "Jen někdy, když přindu z vandru", dušuje se Rviz. "Chudák Ogilvia", rýpe pořád ten neviditelný hlásek. "Možná mám pravdu. Chudák holka", povídá si sám se sebou kroll divokého zjevu. Ze tmy vyskočilo chlupaté šedé tělo a dvě řady bílých tesáků se zaryly válečníkovi do stehna. "Pomóc, pomóc", ječí Rviz bolestí a vztekem a mlátí vlka, co to jde. Několik dalších členů smečky se vynořilo ze tmy. "Jau, jau, jau, to bóolí! Pust mě, ty bestie zubatá", vříská Rviz, z nohy mu stříká krev a hnis a jeho mohutný nářek se nese ozvěnou až k Rubanicím.

"Ty, Čagdane, co to je za nelidský zvuky?", ptá se Rolld Erinský, když poslední očištěný šíp zastrčil zpátky do toulce. "Dajake prase

zabijejí v Rubanicích asi. To Čagdan dobře ví, to bude jelit krvavých, jaternic, vovaru tučného z grenem kopa a škvarku a masa prasečeho chutného hromada", vykládá zajsanský zloděj své učené poznatky ze vsi. "Ba ně, to není prase, to je daleko větší zvíře", praví na to Sarim, který zvířata zná. "Aby to tak nebyl prasopes, stvoření krutý, co se vo něm vykládaly povídačky malejm dětem u nás v kraji", plácá do větru elf Herbert. "Je to Rvizi Hnis. Přepadli ho vlci, když nám šel po stopě", souká ze sebe na svůj vkus až nezvykle dlouhý proslov trpaslík Páin, který má ve své malé hlavě opravdu hodně rozumů. A má pravdu. Pod vedením Coreye Kalla se Nurnští jako lavina ženou směrem, odkud zaznívá Rvizovo prasopsí řvání.

"Ugh, ugh", zanařikal Rvizi, když mu hladová šelma utrhla kus tlustého boku a odběhla se nažrat do ústraní. Bum! Pod ranou krollova málo používaného kladiva se znaky míru padl konečně první vlk. Uáí!", rozezněl se válečný ryk Kallův. Naštěstí pro liscannorského krollo pod vedením Coreye Kalla přibíhají ostřílení liscannořané. Netrvá dlouho a smečka je porubána. "Tak, tak, těžko je válečníkovi, který rozsévá mír a necvičí se ve zbraní", říká Rolld vážně. Rvizi si zatím zažívá tržné rány. "Hlavně, aby se ti tam nedostala špína", stará se Erlanth, vůdce družiny, "Vošklivě by se to zanitilo a kapal by ti z toho hnis". "Má pravdu", přitakává Sarim, který kdysi dávno také léčil lidi.

"Hej, Marcholde, za humnama se něco děje. Doběhni pro Balduna ze Stromu", volá elf Zreg, který zaslechl Rvizovo a Coreyovo řvání a hluk boje s vlky. Za chvíli nalehko oděnění rubaničtí se zbraněmi v rukou vyběhají do hlubokého sněhu.

"Můj havran mi právě řekl, že na nás běžej tři místní chlapi a nevypadají nijak mírumilovně!", oznamuje ostatním vůdce Erlanth, čaroděj linfalaský, a Nurnská cháska se zakopává ve sněhu blízko mrtvých vlků. Za chvíli na místo krvavé bitky doráží chřestící trojice rubanických. Zatímco si elf Marchold dopíná řemínky zbroje, druid Baldun, obutý jen naboso v sandálích, leze po zemi a zimou ztuhlými ústy sprostě nadává: "Eště jednou mě někdo vytáhne z postele kuli vlkům, tak ho zpražím, až z toho bude tumpachovej tejděn si pro vošklivý popáleniny ani nesesedne". Nurnští ve skrytu vyčkávají, co se bude dít. "A kakraholte!", vzteká se Baldun a ukazuje na velkou stopu, "S těma vlkama

se bili nějaký dost' vostřilený chlapi, ale našinec to nebyl. Tendle typ sandálů tady nikdo nenosí". Zreg se dívá kolem sebe a potom, máchaje nad hlavou palicí, se řítí k úkrytu Nurnských. "Pal!", řve Rolld z Erinu a spolu s dalšími ostrostřelci klátí bojovného Zrega do nachumelených duchů. Zbylí dva rubaničtí začínají utíkat pryč, ale družiníci je brzy dostihují a zajímají, což nečiní žádné potíže, protože oba jsou promrzlí na kost. Nurnští provádějí výslech a z útržkovitých odpovědí se dovídají, že v Rubanicích už asi dva roky vládne chaos, který zapříčinilo sesazení starosty Rellana, jenž byl toho času na toulkách, a zvolení Taimurra, muže spravedlivého. Rubanice jsou příkladem vesnice dobrodruhů, avšak přibližně jednu třetinu obyvatelstva už tvoří drobní sedláci a zemědělci. Po návratu se prý Rellan obklopil svými věrnými, zejména Krchovskými, kteří sídlí na hřbitově a ve zdejší márnici mažou po nocích karty, a přestal uznávat starostenský úřad. Mnoho ostatních však zůstalo stát za Taimurrem, který je však málo výbojný. Místní hrdinové, zvoucí se Rubaničtí, podnikají čas od času loupeživé výpravy, kterými doplňují stavy svých truhlic, aby nepošli hladu. "Tak mě teď napadá", hrabe ve své paměti Sarim, "Brácha Sauron dycinky doma pukal zlostí, že nějaký Rellan ho kdysi vokrad vo nějaký peníze. Jestli je to von, tak mi je musí vrátit. Tak zní lesní zákon". "Pokud si dobře vzpomínám z vyprávění Halka, an byl mym bratrem, tak ty zlatáky patřily celý družině", chladí Sarimovy škulílské tendence Rolld z Erinu, starosta Liscannoru. "Sem už zapomněl", dusí se vzteky zlatomil z Gorůdye, otec Synka. "Jó, esli chcete rubnout Rellana, kozla jednoho kyselýho, tak to vám teda doporučuju, ctěný pánové", vkládá se patolízalsky do hovoru zajatec, omrzlý kudůk Baldun. "Jó, jó", přitakává bázlivě jeho přítel Marchold. "A jak to jako máme udělat, když je plná vesnice takovejch vši, jako jste vy?", diví se Páin. "Tak pote s náma za starostou, ten si taky přeje Rellanovu smrt'. Nějak to splchíme a spokojenost' bude na všech stranách", podlézá Baldun, kterému jde v tomto třeskutém mraze zřejmě o holý život. "Inu, dobrá", praví Linfalas a po očku se dívá na Coreye Kalla. Ten laská svůj smrtící nástroj, meč Theranil, a s takřka mateřskou péčí jej ukládá do polstrované pochvy. Nurnští pod vedením zajatců pochodují do jámy

Ivové, do Rubanic. Sarim se ještě ujišťuje, zda má čarovné vousy na svém místě, kdyby bylo potřeba.

"Tady za tou zdi je Taimurrův pozemek", šeptá Baldun a Marchold bázlivě přitakává. "Pst, někdo tam je!", upozorňuje ostatní všímavý Herbert. Kroll Rvizi, obdařený darem netopýřího sluchu, praví: "Kakraholte, já snad mám ušní mhu, tam někdo kadí ze zdi starostovi přímo na záhonky!". "To bude Krchovskej, pozemek sousedí se hřbitovem", špitá sotva slyšitelně Marchold. Rolld s Čagdanem snímají kuše a zapření o zidku mačkají spouště kuší. Postižený zařval a zřítel se se staženými kalhotami někam mezi hroby. Po chvíli se zkrvavený kroll Bálin se třemi šípy v hýždích odplazil do bezpečí. Nurnští v domění, že teď je na místě mrtev, ponechávají jej svému osudu a ženou se ke starostovi domů. Po přímlově Marcholda a Balduna jsou s respektem vpuštěni do tepla Taimurrova příbytku.

Zatímco se družiníci pohodlně rozesadili na dubových lavicích, kudůk Baldun s elfem Marcholdem se vrhli ke krbu, aby roztáli. "Tak, o co jde, pánové, snad mi vysvětlíte, co se tu děje?!", praví starosta Rubanic odměřeně. "Nó, Taimurre", cvaká zuby druid Baldun, "Voni dou zabít Rellana. Sou to takový nájemný vrahové, co dělaj ouplně zadarmo". "Vážně?", povytahuje obočí Taimurr. "Nó, tak nějak", odpovídá Erlanth Linfalas nejistě. "Tak se podívejte z okna, je to támhleten barák. Rellan, ten barbarskej zmetek, tam bydlí dočista sám, jen se svou ženou", ukazuje Taimurr z okna Páinovi Nórienskému. "Hmm, hmnn", laská se trpaslík ve vousech. "Děláme si ale nárok na to, co uvnitř domu najdeme", strachuje se Sarim zase o své peníze. "Ale ano, samozřejmě, pánové, naše jména však musí zůstat utajena. To víte, přineslo by to jenom potíže", upozorňuje ještě rubanický starosta. "Jako nebožtík, pane, dočista jako nebožtík", dušuje se šermíř Corey Kall. "Uvědomte si ale, pánové, že vám Krchovská banda půjde po stopě", upozorňuje dobrodruhy starosta. "Jó, hlavy Krchovskejch sem rozsypal na návisi", holedbá se svým hnusným činem Sarim, který se nezastaví před ničím. Taimurr bledne a vyběhá ven. Družiníci pozorují oknem, kterak cpe hlavy do šibeničního propadla, aby si jich nikdo z místních nevšiml. Vrací se úplně zelený v obličej. Znenáhla se z Rellanova stavení ozval řev. "Tam někoho snad mučej, nebo co?!", mudruje Erlanth Linfalas. "To Damir může být, kroll rubanický a

miru posel", vykládá svůj názor šikmooký Čagdan. "Tak dem na tu fušku", netrpělivě pobízí ostatní bijec Páin.

Hrdinové vybíhají z Taimurrova domku do mrazivé noci a obklíčují nejehonosnější dům ve vsi. Starosta Taimurr je požádán, aby zaklepal u dveří. Zevnitř se ozvalo znovu Damirovo sténání. Ťuk, ťuk, ťuk, klepe bázlivě Taimurr, starosta rubalický. Krollův nárek ustává a kdosi jde ke dveřím. "Kdo je, sakra?!", "Tady starosta Taimurr, prosím", klepe se návštěvník. Ozývá se odsouvání závory a Taimurr bere nohy na ramena a mizí ve tmě. Dveře se otevřely a v nich stojí Rellan v domáckých šatech beze zbroje. "Co chceš, čuně neduživý!?", řve barbar Rellan, ale odpovědí je mu snůška šípů ze tmy. Rolld, Sarim a Čagdan, Nurnští ostrostřelci, pálí, seč mohou a Rellanovo tělo pod náporem šípů letí obloukem do ztemnělé chodby. "Uááágh", zařval Corey Kall svůj válečný pokřik a vrhl se vpřed. Rellan se zatím zvedl z podlahy s pěti šípy v těle a chápe se kliky u dveří, ve snaze doběhnout si alespoň pro meč. Bum! Zubaté ostří Theranilu dopadlo vši vahou na Rellanovu lebku a rozpoltilo ji ve dvě. Hrozná postava Coreye Kalla otírá meč o nebožtíkův kabátec a spolu s dalšími, kteří právě doběhli, vtrhává do osvětlené místnosti. V krbu žhnou žhavé uhlíky dřevěného uhlí a na malém roštu se žhaví sada nožů. Uprostřed místnosti je velký dubový stůl, na něm leží uplakaný kroll Damir, vysvlečen do půl těla. Nad obrovským tučným tělem se sklánínějaký venkovan a žhavou kudlou reje Damirovi do hrudi. Corey Kall, odporný vrah sedláků ubožáka vraždí. "Co je?!", zdvihá se namáhavě ze svého lože podivný kroll Damir. Na jeho tlusté kůži se skví čerstvý vytetovaný nápis:

Konec válek
nebo špalek

"Aha", protahuje zklamaně neholený obličej Rolld. Obírač mrtvol Herbert hned obrací naruby kapsy zavražděného vesníčana a Sarim z Lesa prohrabává nepěstěnými prackami žhavý popel v krbu. Co kdyby tam náhodou bylo zlato?! Druid nic nenachází a tak má vztek. Kroll Damir je z rozhodnutí vůdce, tedy spíše z rozhodnutí Rollda s Coreyem, protože vůdce už v družině dávno

nerozhoduje, omráčen a s roubíkem v ústech svázán v rohu místnosti. Poté je přibytěk důkladně prohledán odshora dolů. V ložnici je svázána i Rellanova spící vdova. Sarim, jehož obsah truhlic a klenotnic pána domu zřejmě plně neukojil, objevuje po dlouhém zkoumání stropu vstup na půdu. "Půda! Věděl jsem to", říká přidušeně a v očích mu to podivně blikotá. Zatímco se barbar s vizáží žebráka nakaženého tyfem sápe na půdu, ostatní mlčky kroutí hlavami. Šramot, který Sarim způsobuje odsouváním různých letitého harampádí, zlostným podupáváním sandálů a chrštěním lebkových náhrdelníků, je značný. Po notné době slézá dolů ono zaprášené a pavučinami ověšené stvoření a nenávisťně bručí: "Aspoň hrábě sem si vzal". A opravdu, ze Sarimova nevzhledného fusu trčí sukovité hrábě s řadou dřevěných trnů. "Co s nima budeš dělat, Gorůdyskej?", ptá se soustrastně Rviz, jemuž rána na boku začíná opravdu hnisat, protože se mu do ní dostala špína. "Hrabat listí pod věrným dubem, co mi dává žaludy na zálesáckej dort", odsekává zatvrzele syn Gronův. "Nehejbej se, druide, mám takovej pocit, že ti na tom tvym kolenu rašej vlasy", otáčí se náhle k lesákovi Corey Kall, zběhlý otrok, a studuje mu lysinu, "Ba ně, tak já už na to nevidím. To sou pavučiny z tý půdy. Měl by sis vo tu pleš trochu pečovat". "To už víckrát neříkej, votroku, já nejsem plešatej, mám akurát vysoký moudrý čelo", vystrkuje druid bojovně bradu, až se mu divoké vousy ježí. Druzi se přestávají hádat, cpou zlato do pytlů a ty pytle házou z oken na zahradu.

Je tma, mráz, ticho a obloha je temná. Temné obrysy Nurnských dobrodruhů se plíží jabloňovým sadem. "Potřebovalo by to koně, nebo aspoň vosly", praví moudře Páin. "Velbloud by se taky šiknul", vzpomíná Kall své oblíbené dvouhrbé zvíře. "Tak mě napadá", praví Erlanth, "Muj havran tady kousek vocajt' zmerčil cirkusácký šapitó. Třeba tam budou mít koně". "Cirkus!!!", vzdychá zasněně principál z liscannorského lesa. Druzi se chechtají a ješitný hraničář se těžce uráží. Obrys stanu se objevuje ve tmě. Družina se brodí hustým sněhem. "Tady někdo leží. Tady někdo leží. Je určitě zmrzlej", kvílí Erlanth, který šlápl na nějakého muže zabaleného v dekách a zahrabaného ve sněhu. "Co jé, kakraholte, ajť do toho praští deset hromů a spere to d'as!", nadává šíleným způsobem malý rozespálý trpaslík, oděný ve zbroji, který tady zřejmě spal.

Nurnští vytahují kuše a luky a míří na toho divného chlapíka. "Do hromady shnilejch bukvic, bando mizerná, esli hnejd' nevodložíte ty svý šípoprdy, tak vám, na mou duši, rozsekám huby na bláto, jako že se Lewin menuju a sem rounej hrdej chlap!", lamentuje obhrouble trpaslík a vyhrnuje si rukávy. "Uroň slzu pravdy, prcku, seš vodsud, nebo ně?!", jde tvrdě na věc Corey. "Vo co dé, vo co dé, pro pět ran do válečný přílby, dybych byl vocajt', tak nechrápu na póli, ale v teplý sednici za pecí", rozčiluje se Lewin.

Tento argument je natolik pádný, že druzi umlkají a trpaslík si zase shrnuje rukávy svého kabátu, protože mu mráz na holá předloktí nedělal dobře. Lewin, muž bez bázně a hany, je přijat do společenstva. "Musíme pospíchat, mám mokro v botech a bojím se, abych nedostal horkou nemoc", sípe na ledovém povětří vykuleně elf Erlanth. "Máš pravdu, Erle, já mám taky v botech jako kdybych si tam namočil", chlame se neurvale Herbert a kucká. Druid se dívá na své sandály a pořád ještě uražené mlčí. Zatímco ostatní stojí před cirkusovým stanem, chodec Rolld s Páinem a Coreym se plíží dovnitř. Stan je prázdný. Pouze v rohustojí přivázání mezci. "Co to je?!", třeští na jednoho z kopytníků oči Kall, který zná dobře všechna cizokrajná zvířata, ale tohle ještě nikdy nikde neviděl. To zvíře je bílé s mnoha černými pruhy, dokonce i kolem očí, od brady bílé vousy a na hlavě tvrdé kostní výběžky. "Ty, Rolld, pod' se honem juknout", šeptá Páin a Rolld začíná podivně stvoření ohledávat. "No fujtajbl, ten principál, co mu to tu patří, je pěkný čuně. Tohle je totiž nabarvená koza s upajcovanejma rohama", klepe se Rolld hnusem a odporem. "Mééé", zamečela zohyzdění koza. "A proč to ten člověk udělal?", diví se šermíř Corey. "Za vším hledej špinavý zisk, Kalle. Ten principál chtěl mít asi zajímavou atrakci, kterou by všechny ohromil, možná, že bytostně nesnáší kozy", rozdává vševěd Páin své zkušenosti, načerpané životem. Dva válečníci vyvádějí mezky a chodec ještě zběžně prohledává plac. Nachází pouze cirkusáckou proskakovací obruč a olej. Komediantskou pomůcku bere s sebou.

"Ty, Sarime, mám pro tebe dárek", vesele povykuje Rolld z Erinu. "Jó?!", září druidovi, o němž se říká, že jeho kapsy jsou hluboké a bezedné jako pytle beztlíže, oči a přijímá dar. "To

vobruč hořící je komediantu cirkusových, co ohněm se pekelným křisne a chlapiska směšný jag žaby proletují směry různými a huby pitvorne na lidi dělají a ty se tlemi smichem ukrutným, až popadají se za brucha svoje bolavy", praví předlouze Čagdan, který dobře poznal komediantskou pomůcku. "Páprlapá", brumlá si pod vousy Páin. Všichni se smějí a dívají se, co se bude dít. "Fuj", dělá teatrální gesto Sarim a zahazuje obruč i s jemným olejčkem do sněhu, "Máš problém, Rolld, máš krucinál nákej problém? To teda nechápu, proč si mi to přinesl!". "Inu, myslel sem, že by se ti to mohlo třeba hodit, když sis dycinky přál bejt principálem", slintá si dušeným smichem do vousů chodec. "To už je aspoň deset let, co sem si z celého svýho druidského srdce přál ten prokletej cirkus", dušuje se ješita. "Ale hrochy, varany, bezbranný děti, skřety a bůhvi co eště jsi chtěl nedávno", kuje železo, dokud je žhavé, erinský rek. "Nikdy jsem nechtěl mít' hrocha", vříská vztekle lesák a sprostě lže. "Cha, chá", odvrací se pobaveně chodec. Každý široko daleko si totiž dobře pamatuje a nebo zná aspoň z vyprávění veselé zkazky o druidovi z Lesa. Rozesmátí hrdinové vedou mezky k Rellanovu domu, nakládají zlato a obloukem obcházejí Rubanice. Je slyšet první příznaky kaše a nachlazení, zejména u Herberta a Erlantha. Není divu, počasí je mrazivé a Nurnští nejsou nijak zvlášť nabalení.

"Buď zdráva, Ogilvie!", praví Rviz u rozcestí Na Vobrtlíku k dívce, která vystoupila z přitími. Po Eliášovi jakoby se země slehla. "Jak se menuješ, bucho", říká najednou drze Corey Kall. "Co je ti do toho, nevychovanče", štká se Ogilvia z Thindoru. "Tak já ti třeba budu říkat Bětko", vkládá se do trapného rozhovoru hlubokým hlasem druid Sarim a tváří se děsně tvrdě. Možná je to proto, že mluví se ženou, a podle Páina Nórienského, jenž jest také mudrcem, jsou ženy slabé a hloupé. "A kolik je ti let, smim-li se přepatat, ženská", směje se Corey. "Do toho ti nic není, žoldáku", odsekává dívka. "Nechte jí bejt, hlupci, nechte jí bejt, není na ty vaše narážky zvyklá", staví se na stranu dívky kroll Rviz, "Je eště nevinná". Tato Rvizova věta působí na Sarima z Gorůdye jako výbuch. "Nevinná? Jó, tak vona je jako nevinná?! Tak to bych jí moh vo tu nevinnost' třeba připravit", krmí svými ostudnými prasečinami ostatní druid z lesa a dává tak najevo světu, že je to jenom buran. Ogilvia je najednou celá

rudá až za ušima, družinici umlkají a je jim trapně. A druid Sarim, zvaný dobromyslný, svůj vtipný monolog rozvádí dále: "Hele, Bětko, třeba tady pánové by taky...". "Drž už hubu, čuně", okřikuje povedeného syna Gronova Rolld z rodu Baskova. Rviz navrhuje Ogilvii, aby jela s nimi do hostince Na Pitkách, že jí potřebuje sdělit své budoucí úmysly. Ogilvia souhlasí. "Tak, Herberte, vstávej, de se do novoborginský hospody", juchá Páin z Nórienu. "Je mi nák blbě. Celý tělo mě bolí a mám asi tu horkou nemoc", říká smutně elf, sedící v mokřém sněhu, a třese se po celém těle. "Jó, to máš z toho, že ses neprezul do suchýho", radí s křížkem po funuse Corey Kall. "Mně je taky nějak ouvej", valí své nevinné chrpové oči na ostatní druhy vůdce Erlanth Linfálas. Družinici pomáhají svým dvěma nemocným přátelům a pospíchají do Nového Borginu. "Mě to bylo hnedka nějaký divný, že vůdce není poslední dobou nějak slyšet. To bude horká nemoc", dumá s vážnou tváří pan Kall, "Jednou sem někde čet, že se to muší vypotit pod teplou duchňou a pit' blatouchovej vodvar". Je s podivem, že Corey Kall, o kterém kolují klepy, že je pologramotný, prokázal takovou sečtělou. Dokonce prý Nurnský kovář Thindaff, přezdívaný Kovadlina, občas vypráví v hostinci U prasete humornou historku o tom, kterak jakýsi pan Kall z vesnice Liscannor jednou poslal do zbrojářské dílny písemnou zakázku s následujícím zněním:

"...Potřebuju: těšská kuž, řemdlich, rychle. Lug šipi taky.

Kall Corey, vobec Lyskanor..."

Družina vchází do hostince Na Pitkách a hned se usazuje u stolů. Hrdinové z Liscannoru popíjejí, hrdina z Lesa pije taky. Po chvíli však zábava uvadá, Nurnští jdou na pokoje, svlékají si mokré svršky a nechávají si roznášet léčivé čaje mladou hobitkou Lúniel Pitkovou. Rviz si jde lehnout s Ogilvií do stáje. K tomuto je třeba říci, že ve vši počestnosti. Oba se zachumlávají do slámy a Rviz přes Ogilvii přehazuje svůj plášť do deště. Potom si dlouho vyprávějí. Boji unavený kroll ovšem brzy usíná, takže i krásná dívka nechává příběh o tom, jak Kunhuta sežrala rodový erb, zcela nedokončený. Jediné, co Rviz, přezdívaný Hnis, stačil před usnutím slíbit, je to, že přemluví své

druhy k ztečení Thindoru.

Je časné ráno a družinici opět somrují koláčky od malé Lúniel Pitkové. "Jak ti je, Erle?", otáčí se věrný Páin k vůdci Erlanthovi. "Nic míc, Pájo, je mi jak zpráskanýmu psovi, ba eště hůř", protírá si churavý vůdce své lesklá chrpová kukadla a tváří se jako hromádka neštěstí. "Já sem chytil snad nějakýho šneka, nebo co", lamentuje hrubě elf Herbert, "Je mi na chcipnutí a co nevidět asi vrhnu". Svoje prohlášení o zdravotním stavu ještě potvrzuje tím, že, kapeníku nemaje, smrká přes prsty obrovskou nudli. "Čuně", křiví tvář Lúniel Pitková. "Herbert", podává svou ublemcanou ruku k pozdravu elf kouzelník. Odkudsi zvenčí se kolébá Rviz, z pačesů mu třetí sláma a je nezvykle příjemný. "Bud' te pozdraveni, udatní přátelé", šklebí se kroll, sedá si na židli a prohlíží si své zranění na boku, "Kde máte Sarima?". "Jeho druidská výsost eště chrní. Říkal něco vo tom, že si nastudil nohy, a tak to potřebuje vyspat", praví pan Kall, křestním jménem Corey, jinak také Achmed. "No, aby se taky nenachladil, když pochoduje v takovejch škorních", mudruje trpaslík Páin. "Kakraholté a jeden krumsec mazec navrch, já bych rubal, až bych brečel", hartusí obhroublý trpaslík Lewin, starý mládenec a samorost. "Tak, chlapi, k tomu vám teď chci právě něco povědít", chodí Rviz pomalu kolem horké kaše, držíc si na zhnísalém boku klůcek vymáchaný v heřmánkovém odvaru. "Mám takovej návrh, jak si pořádně naprat kapsy zlatem a přitom se ani moc nenadřít", začíná si vymýšlet na pravdu až moc jednoduchou povídku nepříliš inteligentní kroll. "No né, to mě teda zajímá, jako že se Rolld menuju a sem slavnejch bratří bratr", výská liscannorský chodec a zároveň držitel starostenského úřadu ve stejné obci. "Dyk říkám, bez práce", chytá dále na špek dobrák Rviz své druhy, "Ogilvia, panna krásná a urozená, zvěštovala mi pověst o Thindoru a o nesmírném pokladu v útrokách hradu". "Kolík?", zatajuje dech Lewin. "Sto tisíc zlatejch. A samý cennosti. A ten hrad je prej dočista pouštěnej", lže bohapustě Rviz a ani se nečervená. "Co taraš, Hnis. Kecy babske. Od kterých času hromady zlate samy byvaji, cha?", posmívá se Čagdan, který se sice nikdy neučil psát ani počítat, ale hloupý, to tedy rozhodně není. "Ajt' se třeba propadnu, esli říkám lež", pokouší astrální sféry kroll a může děkovat jedině tomu, že má Pitka bytelnou podlahu. "Dajaku

budu, pikle nekale Hnis kuje", brumlá si sice ještě Čagdan ze Zajsanu, ale ostatní jsou nadšeni. Rviz ještě vypráví něco pravdy o tom, že Ogilvia je velmi stará, i když je vlastně mladá, a o tom, že ve hradě budou Nurnští muset spálit nějaká těla. Nato objednává u pana Pitky deset sudů s olejem a hostinský vše píše na účet. "Hele, necháme Sarima vyspat, ať je zase zdravěj jako rybička", stará se Rviz. "Jó, dobrej nápad", chechtá se chodec Rolld Erinský, "A útratu necháme napsat na něj, mohla by bejt sranda". "Cha, cha", směje se Corey a objednává si ještě jednu mísu koláčků.

"Tak, mějte se tady dobře", loučí se trpaslík Páin Nórienský s Pitkovci rodinou. "Účet dělá pětasedmdesát zlatejch, ctěný pánové", čte ze svých zápisků hostinský. "To zaplatí ten plešatej chlap tam nahore", šklebí se škodolibě hraničář Rolld. Dobrák Rviz ale potají Pitkovi strká nějaké peníze, kdyby škudlil Sarim dělal problémy. "Tak to vám budíž štěstěna nakloněna", přeje pán domu odhodlaným dobrodruhům. Nurnští si to razí směrem k Vobrtlíku a pak přímo na hrad.

"Uááá", zívá mocně druid Sarim, přeavalil se na druhý bok a spadl z postele. "A jeida", drbe se na pleši hraničář ze samoty v Liscannorském lese, "Asi sem zaspal, či co. Slunce už je skoro nejvyšš a já tady zařezávám jako medvěd v zimě". Lesák se svléká do půli těla, omývá si trup, nohy a mohutnou lysinu studenou vodou ze džberu, to aby byl otužilý, když tráví většinu života v divočině, a žluté zuby čistí, po vzoru divokých lasic, téměř čerstvým jablkem ze železné zásoby. Potom se obléká do záplatovaného roucha z pytloviny, ovjívá hrdlo tlustým svazkem amuletů, do tlumoku kvapně balí bačkory a pyžamo, přes záda hází naditý fusak s holemi a zahradnickým náčiním a spěchá z vyhřátého pokoje hospody Na pitkách do šenku. Tam běhá starý pan Pitka a uklízí nepořádek z poslední noci a droby u stolu, kde Nurnská družina ráno snídala. "Brejden", mumlá pod rozcuchané vousy Sarim a jako velká voda se žene ven. "Počkejte, velectěnej pane, věcí bysme snad mohli kapánek srounat outratu. Pánové, co ráčili vodkráčet po ránu, se dušovali, že ste velkej bohatec a šhecko ráčíte platit sám", zadržuje druida hostinský přesně tak, jak se domluvil s ostatními, "Tak celkem to koštuje rounejch pětasedmdesát kulatejch zlatáčeků". "Ugh!", kucká překvapením

držgrešle Sarim, "Ale to musí bejt háká mejlka. Dyk já sem dočista žebrák, co živoří zrovínka z ruky do huby a nemá žádnýho zastání v tom širým světě. Já mám akurát tydle korále a hrábě ve fusaku". "Tak to se nedá nic jinšího činit, než zavolat místní spravedlnost, kerá takový nuzáky zavře za potulku nebo aspoň do vězení pro dlužníky", naoko straší Sarima Gorůdyjského pan Pitka a svou roli hraje vskutku mistrovsky. "No né, to né, to snad nebude zase tolik nutný", hořekuje Sarim, jenž by si pro zlatku nechal vrátit koleno, a vymýšlí lest, jak utéct bez placení. "Teď mě tak napadá, věčra sem si svoje skrovný jmění zašil do matrace, aby mě nikdo nemoh vokrást, a dočista sem na to zapomněl. A akurát teď mi to přišlo na mysl". "Tak si pro to štanopéde skoč, nuzoto nuzná, zaplat', a ať už tě tu vickrát nevidím", halasí ještě korbelmajstr. Sarim si to peláší do svého pokoje a ani mu moc nevadí, že pro pár zlatek ztratil svoji osobní hrdost. Otázkou ovšem je, zda měl co ztratit.

Z okna, s výhledem na zahradu, vyskočila postava chlapa v kůžích a jeho tělo žuchlo do hluboké závěje. "Cha, chá", raduje se plešatec, "Tak sem zase ušetřil pětasedmdesát žlutejch penízků, a to jen díky svý druidský mazanosti. Jó, na starýho Sarima si nikdo nepřide. Vejde dveřma a vedejde voknem. Nic nejni nemožný, pro toho fištróna". A s těmito slovy se lesní muž, celý uválený od sněhu, žene nejkratší cestou na vrcholek Hrůzovského kopce.

Přenesme se však k ostatním. Cesta stoupá po zalesněném úbočí Hrůzova a v ostrých zatáčkách se klikatí. Je zima, šero a vzduchem poletují velké vločky sněhu. Herbert a Erlanth vypadají jako mátohy a dusí se v návalech suchého kaše. "Měli sme je tam nechat s tím vochrapou Sarimem", lamentuje Rolld. "U tuctu prašivejch podvlíkaček, copak sou to baby?!", kleje mocně prťavec Lewin, "Chlap má mít svaly z vocele a v hlavě mozek, a tydle dva sou akurát jako čerstvý podmásli a v kebuli maj bahno". "Ten s téma chrpovejma vočima, to je družinovej vůdce", upozorňuje zbrklého a prostořekého trpaslíka Páin. "Jó? To sou ale paradoxy", povytahuje huňaté obočí malý rebel. "Tak to teda znám větší", zaráží se zkoprněle pan Kall. "Támdlejc totiž někdo jede a má kapánek míc žhavýho oře", hledí světaznalý jižan do zalesněného úbočí. Mezi stromy pomalu sestupuje

kůň s jezdcem na hřbetě. To by bylo vcelku normální, až na to, že kůň ohnivé barvy plane jasným plamenem. "To kuň ohnivy jest, to každý smotrit muže, gdyž pod kopyty žhavými snih v břečku ukrtnou se měni a haluzky stromisek suche od hřivy plamenne jiskerky rude chytaji a požarem ničivým chytnouti hrozi", tvrdí obširně Čagdan Zajsanský. "Severin, jezdec na ohnivém koni", shrnuje krátce Čagdanovu myšlenku kroll Rviz. Družinici se staví do bojové formace a Severin, za hlasitého sykotu vypařujícího se sněhu, přijíždí až k Nurnské družině. Má mrtnou barvu a výraz jeho tváře s tenkými rty je krutý. Oblečen je ve starém kostýmu, který vyšel z módy přinejmenším dost dávno. Nikdo se ale nesměje Severinovu komickému vzezření. Na takové hlouposti není čas. Severin Thindorský totiž vytahuje železnou hůl a jímá se hrdiny tlouci. To však neměl dělat. Dobrodruhově se rojí jako vosy a rubou podivné stvoření hlava nehlava. Při tom několik ran dopadá i na plamenné zvíře, které se zasyčením padá do návěje sněhu. Po rozplynutí parní clony, která se rázem vytvořila, se ukazuje, že Severin, noční mūra hrůzovského kopce, je po smrti. Hrdinové opouštějí chladnoucí mrtvolu a spěchají na Thindor. "Počkejte, chlapi, to sem já, váš věrnej Sarim dobromyslný z Teného hvozdu Gorůdye, syn Gronův, znalec lesní moudrosti též zvaný silný a taky, krucinál, teď sem to pro samej spěch zapomněl, no, prostě děsně slavnej a ctěnej chlap!", volá udýchaně druid, který se vynořil z lesa za ohbím cesty. Družinici stěží potlačují smích, ale ješitný lesák o příhodě v hostinci mlčí. Má totiž jinou starost. Ztěžka oddychujíc rve do fusaku Severinovu těžkou hůl, dalo by se spíš říci tyč, která je ještě horká, takže se mu dělají ošklivé puchýře na jeho nenechavých pazourách. Osandálovaný druid těžce supí do kopce, není také divu, když fusak má už značně přeplněný. Zejména hrábě zabírají hodné místa.

"Thindorskej hrad", odplivl si kroll Rviz zelenožlutou slinu. "Tam strašá", zakoulel bojácně chrpovýma očima vůdce Erlanth a hlasitě se rozkašlal. "Eště se vymočim a deme", volá od nízkých keříků potem opilý Herbert, jenž nastydl a trápí ho ledviny. Vstupní brána do hradu je pootvěřená, hosté jsou zřejmě vítáni, a tak není důvod, proč by Nurnská tlupa nezvána nevstoupila.

Hrad je kolem dokola obehnan vysokou opukovou hradbou a za ní k nebi ční tři polorozpadlé věže. Nutno říci, že v sálech starého hradu je značně nevlídno. Druzi se choulí do teplých dek a kožešinových přehozů. Nachlazený Erlanth jde jako v mátohách a občas bourá do zdí. S Herbertem je to horší. Má vysokou horečku a začíná blouznit. Vykřikuje samé nesouvislé věty a podlamují se mu kolena. "Místnost!", upozorňuje obezřetně Páin. "Škeblový korále. Chci škeblový korále", sípe ubožák Herbert. "Zacpěte mu někdo klapáčku", syká Rolld. "Ještě nás prozradí". "Škeblový knedle", motá slova churavý elf. Corey Kall a Páin z Nórienu nečekají, až někdo kouzelníka umlčí a vbíhají do komnaty.

Buch! Na první dva z dobrodruhů se zřítíl velký žulový kvádr. Ostatní stojí jako opaření a strnule pozorují mlhavou levitující postavu ve směšném úboru. "Jauvajs", sípe Rolld Erinský. Corey Kall, chlap z ocele, naopak temně mlčí a vyprošťuje se z drtivého sevření tesaného balvanu. "Co já, bugr fugr, chlapisko jedno mlžný, co že?!", kleje mocně trpaslík Lewin, jenž pro ránu nechodí daleko, "Takhle se u vás nějakó vítaj hostové, pro tři řachy řemdihem a ještě jednou bugr fugr?". Mlžná postava se dál netečně vznáší. "Toť jistě Ildefons, nemejlím-liž se. Ogilviin strejc. Neškodnej to tvor", říká potichu Rvız Hnis. "Já ti dám neškodnej", čílí se Kall Corey, vrah sedláků, "Mám například naštiplý žebro". "Kuš, Gál. My uvidět hned budeme. Chlap ten mlžný konani našmu nakloněn byt muže, ač butry šerednymi žebra dobrodruhu slavných štipe", hájí své stanovisko šikmooký Čagdan z východu. Smrk, smrk, smrká vůdce Erlanth do cípu svého kouzelnického pláště. "Hola, thindorskej pane, dem v míru, tak zvedněte ten žubr", snaží se být uctivý Páin z Nórienu a jeho bystré oči těkají po komnatě. Je vcelku prázdná. Ildefons zřejmě takovéto jednání ani v nejmenším neočekával, a tak na balvan upírá veškerou svou mysl a telekineticky jej přemísťuje. "Mý méno je Rvız a sem přítel Ogilvie. A teď vás, strejcu, žádám vo radu, kudy se dát, abysme se dostali k věžím Thindorského hrádu". Mlžný tvor otevírá ústa a celá místnost je rázem naplněna zvučnou barvou jeho archaického hlasu: "A kolik penězů zlatých by ta rada má kosztovati mohla?". "Chce prachy!", vraští nenávistně své huňaté obočí druid z lesa. Nikdo se k placení nemá, když tu náhle

vychází do popředí kroll Rvız a pokládá k Ildefonsovým nohám nemalou hrst zlatek. "Nuž, žoldněří šlechetný, pochválena budiž dobrotivost srdca tvého. Koridórem za chrbtem mým nechodiž", radí Ogilviin strýček, jemuž táhne na dobrý třístý osmdesátý devátý rok života a za rok oslaví další kulatiny, "Tam chášky nekalé doupě smradivé jestvuje, pročež lépeji kročejm svým obrátit' dej a koridóru jinému v chrabřenství holduj". "Ó, dik, pane, za tu moudrou řeč vod srdce miněnou", děkuje až přehnaně uctivě Rvız a dává Ildefonsovi daloši hrst zlatých. "Ó, žoldněří srdnatý, přijmiz hold můj skrovný a darem nicotným rozmnož majetky své jistě preohromné", usmívá se Ildefons z Thindoru a průsvitnou rukou ukazuje na zvláštní předmět v rohu. Tam stojí stříbrná lucerna tabulkami skla vykládaná. Uvnitř však není svíce, ani kahan, ale krásné rudé jablko. Rvız nereptá ani nevyzívá, k čemu mu tato relikvie asi bude dobrá, a darovaný předmět balí do klůcku a ukrývá v poloprázdňé torně. "Děkuji ti, pane z Thindoru, buď tady v pokoji", říká ještě Rvız a ustupuje z místnosti zpátky do chodby. Ostatní jej následují.

Družina postupuje starým zchátralým hradem dále. Z dálky se ozývá dětské žvatlání. Nurnští hoši jdou po hlase jako po červené niti a vpadávají do komnaty s prohnílým dřevěným schodištěm vzhůru. Na zemi sedí zelené světélkující dítě a zpívá si tenounkým hláskem nějakou písničku. "Eliášek", rozplývá se otcovsky škaredý Rvız. "Hele, zase ten spratek zelenej", ozývá se najednou Sarim, protože ví, že nemluvně je dočista neškodné, a tudíž jeho mrzký život naprosto neohrožující. "Chceš zrcátko, maličký?", ptá se něžně Corey Kall, ten známý hrdlořez. Eliáš se usmívá a natahuje své nehmotné ručičky. Zrcátko upadlo a roztrfítilo se na tisíc kousků. "Tak to znamená nejmiň tisíc let neštěstí, vobludo šeredná", chechtá se zle cynik Kall. Eliáš je zjevně v šoku a dává se do usedavého pláče. Zbytku družiny je Kallovo a cirkusákového konání zcela lhostejné, jenom Rvizovi zlobně cuká ve tváři. "Bludičky!", blekotá náhle ze svého blouznivého stavu učený Herbert. Je to s ním opravdu vážné. "Dahóru. A hodem. Herby bá dachlazedý průdušky a bočovej běchejř!", valí lesklé červené oči churavý vůdce.

Schody vyvedly hrdiny ze západního Gwenn-darronu do velkého sálu, jehož stěny jsou

lemovány množstvím soch. Druzi se nejistě rozhlížíjí kolkolem a Erlanth Linfalas mává pahýlem své levé ruky: "To bude asi dějaká vzdešedá kobdata, boždá sme blízko cíli". "Tak, chlapi, abyste jako věděli", hartusí Rvız významně a přitom běhá splašeně od jedné sochy ke druhé, "Toihle sou věrný podobizny pánů z Thindoru. Todle je třeba Telesfor, hradní pán, trodle jeho choť Aňžela, tady máme Telesforova otce Rajmunda a bábu Hroznatu, tadyto prťavý nemůže bejt nikdo jinej než Eliáš, stvoření čistý a dobrotivý, vocajt' na mě posmrtně kouká Severin, co sme ho ve stráni zamordovali a co mu druid ukrad tu hůl, tadydle, to všichni víte, to je Ildefons, co byl k nám tak přivětivej, a Ogilvii, pannu sličnou, nikomu určitě nemusím představovat". "A krolle, kdopak jsou tyhle?", ptá se se zájmem Rolld. "To bude nejspíš služebná Mechtilda, komorník Rupert a kočí Izidor. A ten zbytek, to budou asi sochy těch bezhlavejch psů a ohnivýho koňa". "Kakraholte, shnilej sandál, mně se to tady ani za mák nelíbí. Já bych ty sochy rozmlátil na ouplnej šterk", kleje mrzut Lewin. Jeho slova však zanikají v Sarimově jásotu: "Truhla, truhla! Vokovaná truhla. Viděl sem jí první, ouplně první. Každěj mi to muší dosvědčit. Tam bude určitě zlato, perly nebo drahokamy. To já poznám na sto honů, ten mamón, na to já mám jaksepattí vytřibenej čmuch!". Chamtivé druidisko se žene k věkovité bedně a majetnický si na ni sedá. Ostatní se ženou za lesákem a nic nedbají na ostrážitost. Zámek je sice bytelný, ale víko nakonec povoluje. Nurnským, natlačeným ve výklenku, však najednou není do smíchu. Za jejich zády se rozlehl zvuk poadajícího šterku.

"U prašivý kočky a chciplýho havrana, já to říkal, a co říkám, to se vyplní!", nadává Lewin a rve zpoza opasku rezavou sekeru, "Sochy se hnuly. Sou dočista živý, ajť se propadnu do týdle podlahy, esli kecám!". Rolld, Páin a Corey Kall se staví prстоřekému trpaslíkovi po bok v hrozivých válečných postojích. herbert si pod náporom choroby lehá do kouta a breptá něco o škeblích a knedlích a Erlanth mu usmrkanou rukou měří teplotu. Přitom mu do obličeje v návalech kašle chrchlá nakažlivé hleny, z čehož plyne otázka, zda tím Herbertovi pomůže, či nikoliv. Čagdan, bojící se o své chatrné zdraví, se vyhýbá jak boji, tak nemocným a obsazuje opačný kout v závětrí. Rvız se drží za zápěstí, které

si poranil, když holou prackou urazil zámek od truhly. Statečný druid Sarim, po Jacobovi nejstarší člen družiny, bere nohy na ramena a utíká z hrozící bitky. Asi se bojí, protože čelo se mu leskne krůpějemi potu. Sochy v nemalé početní převaze nemilosrdně útočí svými drtivými pěstmi. Půtka je strašlivá a liscannorská krev stéká v potocích na podlahu. "Uááágr", řve v příšerném bojovém pokřiku šermíř Kall. "Ajť chytím prasečí mor, esli tu šlupu přežiješ, vozivlej balvane!", sakruje sprostě Lewin a je mu úplně jedno, jestli si vyláme ostří nebo ne. Několik nepřátel je rozdrceno, ale na jejich místa se derou další. "Hej, Sarime, proč se schovávaš za našima zádama jako nějaká baba?", huláká v děsu Rolld, jenž právě koupil tvrdý úder do břicha, "Moh bys někoho z nás třeba vystřídát". Sarim však namísto do boje přiskakuje k Rvizovi a třesoucími se ulepenými prackami ohmatává Rvizovo odřené zápěstí. "Rád bych tě vystřídál, Rolldo, vopravdu", klepe se strachy druid, zvaný též silný, "Ale nejkčo to nejde. Muším hrozně nutně vošetřit Rvize. Má ouplně roztrženou ruku vod toho rezavýho kování. To nejni žádná sranda, takovej ouraz, to se nesmí zanedbat, jinak se mu do toho dá hnis a chytne votravu krve". "To je dobrý, Sarime, to je jenom takový škrábnutí", praví postižený kroll. I on je totiž ohromen náhlou Sarimovou ochotou k léčení družiníka. Vždyť mezi Nurnskými začaly poslední dobou kolovat zvěsti, že druid Sarim, vyučený léčitel, už dávno jakékoli znalosti felčářiny z nedostatku praktických zkušeností zapomněl. "Ba né, ba né, já ti to muším vomazat' aspoň kozlí mastí a pořádně, ale pořádně vovázat". Že však Rvizovi už několik dní ošklivé hnisá bok od vlčích zubů, strachy rozklepaného druida nikdy nezajímalo. Řež stále trvá, nové a nové sochy se rozpadají na drť, nové a nové sochy se rvou do předních pozic. "Tak, u všech ardasanskejch podrazů, kde seš, holá hlavo?", řve v poslední naději Rolld z Erinu. "Eště uzel", drkotá zuby Sarim a protahuje čas, "Jó, na uzlu totiž hrozně záleží". Buch! Na Rolldovu hlavu dopadla kamenná pěst a ten se svalil široký jak dlouhý na zem. Sarim ponechává Rvize svému osudu a dekuje se k Herbertovi s Erlanthem. Rvız skáče na Rolldovo místo a rube se jako pravý muž. Není divu, že je brzy dobojováno.

"Chodče, probud' se, chodče, muj příteli", pleská chlupatou dlaní svého přítele trpaslík

Páin, protože ucítil slabý tep na jeho hrdle. "Sarime, zkus ho vyléčit, dyť von skoro zakapal!", praví Corey Kall k druidovi. "Co já? Jak já?", brání se pomocí druid, "Sem úplně vyčerpaný tím bojem a vůbec". Netrvá dlouho, Rolld se probírá z bezvědomí a sedá si ke zdi. Vypadá opravdu hrozně. "Tak ti, principále, děkuju za pomoc v boji", sípe ztěžka třetí liscannorský starosta, "Bez tebe bysme určitě nevyhráli". "Máš problém? Máš nějaký problém? Takly bych ti moh třeba vrazit facku", máchá kolem sebe rukama Sarim. Je třeba uvést, že mu od vítězství nad sochami sebevědomí natolik vzrostlo, že je zase odvážný, též zvaný udatný. "Neblbni, Gorúdyjskej, koukni se, jak vypadá, dyť ho tou svojí fackou zabiješ!", rozčiluje se nad Sarimovým chováním Kall. "Co, cò", diví se felčar, ačkoli ze svých chabých léčitelských zkušeností dobře ví, že Rolld by v této chvíli mohl zemřít klidně i na bodnutí komára, "To já nemůžu vědět. Ale ten chlap je vůči mně drzej. A znevažuje mojí pořikladnou obětavost pomáhat druhým". Přitom dále máchá svýma upocenýma rukama, naznačujíc, že by některý políček mohl třeba i zasáhnout svůj cíl. A nebylo by to tak těžké. Žádné riziko nehrozí. Vždyť chodec Rolld není schopen ani vstát, natož aby byl schopen se bránit druidovu útoku. "Tak dost", praví rázně Páin a odvážlivce ztrácí lehce rychle odvalu. "Druzi Nurnšti, to Herbertovi, kamošu mymu, už pomoci nutně třeba rychle, zavity mozgove v kebuli jeho z choroby horke už jistě nepracuji", podává zprávu o elfově zdravotním stavu Čagdan, choulící se ještě pořád v zbaběle rohu. "Davrhuju jít dobu", radí Erlanth, vůdce Nurnských. "Babo máslová!", opovržlivě trouse na půl úst Lewin a plive na podlahu. "Ba jó, nejni to tak blbej nápad. Vrátime se sem jindy, až budem zase zdravý jako rybičky", souhlasí Corey. "No jo, to je pravda", dí smutně Rvize, jehož poslání se sice oddálí, ale cítí se za své druhy trochu zodpovědný, když je pomocí lži do hradu nalákal. "Tak hajdy domů", volá Páin. "No to né, to teda né", rozčiluje se Sarim Gorúdyjský, "A co ta truhla? Nejčko to musím pořádně prohrabat, když sem tu byl prga!". Truhla je chlapem v záplatovaném rouchu prohledána a mezitím si Rolld, jenž zůstal dočista bez pomoci, léčí svá zranění sám. Díky svým chodeckým schopnostem se uvádí do stavu, že je alespoň schopen chůze. V truhle jsou nalezeny staré svítky, několik zaprášených flakónků a cenností a ...

hůl. Dlouhá dřevěná hůl. "Hůl! Dřevěná hůl!", jása lesák, sběratel holí a zahradnického nářadí, jakož i jiné nepotřebné veteše, "Tu chci mít, jako že sem tu byl první a všechno si zamluvil". "Tak jo, chlape, co s tebou báb dělat. Hůl si teda vezbi, ať už je vod tebe pokoj", prská na lesáka bacily vůdce. "Myslim, že ti už ten starej vošoupanej fusak praskne ve švech", míní Rvize. To je příčinou, že si Sarim bere hůl do rukou. Družina vyrazí na cestu domů.

"Erlanth, prosim tě, rozsviť tu lucernu. Dyk se přizabiju!", nadává mrzutě Gorúdyjský. Nurnšti se zastavují. "Co blbdeš, chlape, nechty taky horkou deboc?", diví se vůdce družiníků, když už jednou svítím, tak svítím poctivě". Sarima v tu chvíli polévá horko, protože mu vše dochází. Po hmatu se chytá zdi a sedá si na zem. Oslepl. Bohové vědí proč a co to způsobilo, ale on oslepl. Je dočista bezbranný a je sám. Už nikdy neuvidí svou Rion, Synka, věrnej dub a co víc, už nikdy nebude moci vstoupit do sklepa svého lesního domu a nebude se moci kochat svými tak dlouho a těžce strádánými zlaťáčky. Je konec, konec. Sarim si uvědomuje, že nikomu nesmí dát najevo, že nevidí. Jak by byl potom zranitelný. Kdokoliv by mu mohl vrazit nůž do zad, ba co hůře, kdokoliv by mohl klidně přijít a něco mu ukrást. Korále, sbírku holí, nebo dokonce tolik milované kulaté penízky. Ano, musí stůj co stůj získat nějakého přítele. Samozřejmě jenom dočasně, dokud mu někdo slepotu nevyлéčí. Snad. Ach, osud je tolik nespravedlivý!

"Rvizi, kamaráde, příteli můj, můžu s tebou, abych tak řek, mluvit vo samotě?", lísa se vypočítavě druid k dobrotivému krollovi. Rvize se tedy vrací a zbytek Nurnských se zájmem pozoruje Rolldovu proceduru postupného léčení šrámů vlastního těla. Mezitím Sarim velice obšírně vysvětluje Rvizovi svoje potíže, ale nevěří mu. Lepší je nevěřit nikomu. Je stále připraven se bránit zlodějům a vrahům. Rvize navrhuje, aby do celé záležitosti byl zasvěcen ještě Čagdan. Tomu Sarim, díky jeho kradenické pověsti, věří ještě méně a levou rukou si pro jistotu přidržuje spletenec korálí, které jsou děsně vzácné a které neodkládá ani v noci. Čagdan zkouší osvědčenou léčbu takovýchto případů náhlé slepoty v podobě dvaceti kapek lektvaru rudého kříže, ale tato východní metoda jaksi nezabírá. Druzi se tedy dohadují, že půjdou slepci po boku, z každé strany jeden, a budou jej

dotecky navigovat správným směrem. Nurnšti se dávají na pochod.

Družina se vypotácela z hradní brány a zlatavé slunce všem, kromě druida, na chvíli v ostrém záblesku oslepilo oči. "Herdek filek, krumcajs element, aby to hyeny zežraly, ten chlap mi nák neštymuje", tahá zubatou sekeru mozolnatými dlaněmi trpaslík Lewin, muž bez minulosti. Na příjezdové cestě stojí černý omšelý kočár dvěma koňmi a nějaký vozka upravuje postroje. Je to vytáhlý chlap v černém leťitém fraku, jenž byl zřejmě ušit pro někoho podstatně menšího, o kalhotách ani nemluvě. "Nemusíme se při každý příležitosti hned rvát. Nebudeme si ho všímat a uvidíme", radí Rolld, který je na tom ještě pořád šeredně. A není sám. Družiníci obcházejí kočár a průvod uzavírá Čagdan s Rvizem, kteří popostrkují nevidomého druida. Kočí se otočil a pomalým krokem kráčí k nevtaným hostům. Kostnatá ruka se svezla k postranici a vytahuje veliký splétaný bič. "Druide, hejbní zadkem, ten chlap je vážně děšivej", pobízí slepce válečník Rvize. Jelikož se Sarim potácí, začíná trojice za ostatními zaostávat. Čagdan Zajsanský s úlekem pozoruje, jak kočí, na pouhé tři sáhy vzdálený, roztáčí nad hlavou bič. "G zemi, Gorud, g zemi padni hubou svoji, sic prdu strašlivou mezi kukadly svými vyhaslymi ucítit budeš!", řve Čagdan a ubohý Sarim, který nedokáže posoudit nebezpečnost situace, padá k zemi vedle těla Čagdanova, ač je to konání nadmíru bláhové a neuvěřitelné. Rvizovi jeho pud sebezáchovy přikazuje neuposlechnout nelogické rady Čagdanovi a bere nohy na ramena. Prásk! Strašlivý konec biče, ověřený množstvím olovených kuliček, dopadl ohromnou silou na záda Čagdana ze Zajsanu a vytrhl mu kus masa. Sarim leží, ani nedutá, a jasně cítí teplé pramínky rychle proudící krve. Sníh kolem zlodějova těla je rudý. To už ale přibíhají zkušeni bijci a rubou zrádného vozku k zemi. V dále se potácí elf Erlanth, podpírajíc už skoro bezvládného Herberta. Na pařezu sedí Rolld a má hlavu v dlaních. "To smutný konec ... ugh ... Čagdán polučil", trhaně sípe zloděj Zajsanský, "To už nikdy ženu svou, ... Ličong s očma modryma, ... smotřit nebude. Ugh ... ugh ... Krivu věžu, ... kamoši moji ... jako kerchov muj uchovejte. Ona ... ugh, ugh ... jag život muj, sviňa, bez střechy ostala doškove. Zajsán dalekó... Ababakán vyhnál... Čagdán sam v světě a život ... je

... v ... riti ...". Čagdanovo tělo ztrnulo v poslední křeči, s úst se vyřinula stružka temné krve a jeho pohled vyhasl. "Čagdan umřel, chudák", zpravuje ostatní Páin, "A zrovna, když se mu narodil syn. Znáte přeci malýho Šajsana, né?!". "Ani tu křivou věž nedostavěl", tváří se zkormoučeně Rvize Hnis. "Jó, byl to dobrej chlap". "Rvize, Rvize, kde seš, dobrej Rvize!", volá ustrašeně slepec a v obličejí mu usychá čerstvá krev syna Abakanova. "Tady", konejší lesního muže kroll. "Padáme, nebo tady ještě někdo zakuká", pobízí ke spěchu Corey Kall, manžel Yullien a bývalý otrok. Obětavý Rvize vede slepce a zároveň vláčí na hřbetě rychle stydnoucí mrtvolu zlodějovu.

Konečně se na sněžné pláni objevila první novoborginská stavení. Družina však nepospíchá rovnou do hospody, ale nejprve ukládá nebožtíka na půdě jednoho z opuštěných domů. Tělo je uloženo opravdu s úctou. Teprve potom zdecimované společenstvo navštěvuje místní krčmu, kde šenkuje pan Pitka, tedy vlastně šenkoval, protože teď běhá po lokále a lomí rukama. Nálevna je doslova vymáčená a někteří místní sedláci se s těžkými podlitinami dosud válejí na podlaze. "Byli tu rubanický. Všecko roztrískali", pláče pan hostinský. "Eště de mluvit vo štěstí, že nikdo z našince nemá fúnus! A za to všechno ste zodpovědný vy, protože celý Rubanice pasou po vašich špinavejch hrdlech". "A co Lúniel?", strachuje se trpaslík Páin. "Naštěstí se stihla ukrejt, holka jedna čiperná", trochu se uklidňuje krčmář. Páin si očividně oddechl a odbíhá za svojí milou. Erlanth Linfalas dává družiníkům rozchod. Většina se jde trochu prospat na pokoje. Erlanth s Rvizem se rozhodují odvézt na smrt nemocného Herberta do Naglinu. Proto balí věci a připravují saně. Do hostince vchází Ogilvia.

Onedlouho saně s Herbertem, Erlanthem, Rvizem a Ogilvií vyjždějí k vyhlášenému městu kovářských mistrů. Kroll se omlouvá thindorské dívce za to, že hrad zůstal nedobyt, ale zavazuje se slibem, že svému poslání dostojí. Také se ptá na druidovu podivnou slepotu, což Erlanth opětuje údivem. "To má jistě na svědomí děd Rajmund. Ta slepota brzy pomine, neměj strach". Před spřežením se objevuje naglinská brána. Jelikož Rvize je ozbrojen, čeká s Ogilvií venku a Erlanth odvádí zsinalého Herberta do města. Tam jej nechává v

první hospodě, kde najímá ošetřovatelku a teplou stravu na týden dopředu. "Snad se z toho vyleží", pomýšlí si kouzelník v duchu. Elf kráčí pomalu ulicí, a pak jej napadá spásná myšlenka.

Cink, cink, cink, zacinkal malý mosazný zvoneček nade dveřmi a Erlanth vstoupil do malého útulného krámku. Pach potu, koní a rozpáleného železa udeřil elfa přes nos. Jako libá hudba zní jeho uším zvuk úderů kovářského kladiva o kovadlinu. Z dílny se vykolébal zavalitý chlap s drsnou, ale dobráckou tváří a uctivé se ptá: "Co si ráčej přát, mladěj pane?". "Jmenuju se Linfalas a hledám odborníky na jemnou platněřskou práci vohledně jedný moc choulostivý záležitost", ztišuje hlas Erlanth a tváří se záladně. "Jó, jestli jim de vo pás cudnosti pro nevěrnou choť, tak to sou tady správně, pane Linfalas. Lepší mistry, než v Naglinu, na širým světě nenajdou a diskretnost' je zaručeně v ceně". "Nejde mi vo cudnost', ale vo todle", sleduje kouzelník kováře svýma bezelstnýma chrpovýma očima a pokládá na pult pahýl své levé ruky. "De mi vo náhražku paže". "Pro pět ran do podkovy, vyhrňte si rukáv, ubohej pane", soucítí s mrzákem kovář a Erlanth obnažuje pahýl. "No, řeknu vám po pravdě, eště štěstí, že sem po vobědě. To by mě jistojistě přešla chuť k jídlu", snaží se o upřímnost kovotepec, "Ale šeredný to je pěkně, jen co je pravda". "Člověk si rychle zvykne". "To zas jó. Ta pazoura bude tak za tejdén. A platit' bych prosil předem", říká mistr železa, "Ale nečekejte vod toho nějaký zázraky". "Děkuju, pane, za upřímnost", říká sklesle Erlanth a skládá na stůl obnos. Potom se loučí a vrací se k Rvizovi. Ten práská do koní a saně se tryskem řítí po sněžných pláních k Novému Borginu.

"Páprlapá", zajásal druhého dne Sarim, když se mu vrátil ztracený zrak. Pak umlká a chvíli naslouchá, jestli jej někdo náhodou neslyšel. To cirkusácké slovo mu jenom tak ujelo. On není přeci žádný cirkusák, i když to všichni tvrdí. Je to obávaný vládce lesa, a musí to všem dát najevo, aby si to nadosmrti zapamatovali. Druzi se scházejí v sále, kde probíhá v plném proudu oprava toho, co rubaničtí napáchali. Trpaslík Páin jako jediný z Nurnských dobrodruhů běhá po nálevně s kladivem v ruce a zatlouká hřebíky, kde je potřeba. "Musí se ukázat v dobrým světle, ženich!", ohrmuje nos nad tím, že válečník pracuje, Corey Kall. Páin, který celou noc pomáhal na záchranných pracech, v

činnosti ustává a jde k druhům. Ti dávají hlavy dohromady a radí se. Všem je jasné, že rubaničtí jim jdou po stopě a nedají pokoj, dokud Nurnští budou naživu. Proto je dohodnuto, že jim vyrazí naproti. Všichni už jsou celkem čilí, i Erlanth Linfalas se trochu prospal a vypotil. Ogilvie z Thindoru se však rozhoduje zůstat.

Hrdinové vyrážejí s tasenými zbraněmi za Sarimem, který hledá ve sněhu včerejší stopy rubanické bandy. "K Vobrtlíku", velí po chvíli a Nurnští si za rychlého pochodu dodávají odvahy zpěvem jedné z álfheimských bojových písní:

Zas mě láká vůně mordu,
zmasakrovat děti hordu,
ani nevím, proč mám rád
pořádně si zarubat

Álfheim, Álfheim, rubajdá,
rozpáraněj břich

Čmuchtout k smrti, k pachu smradu,
vnitřnosti dát na hromadu,
vyhřeznutej vobsah střev
utiši muj mocnej hněv

Álfheim, Álfheim, rubajdá,
rozpáraněj břich

"Rubanický tudyma sice nešli, hnali si to lesem přímo k Thindorskému hradu, ale takhle je to bezpečnější", vysvětluje Rolld Erinský ostatním svůj plán, "Erlanth Linfalas teď vyšle svýho havrana nad Hrůzovskej kopec. Z vrchu toho je vidět mnohem víc a nejde vo krk". "Dobře, chodče", přijímá vůdce rozkaz bez jeediného mrknutí chrpového oka. Malé černé perutě Linfalasova havrana se rychle třepotají vzhůru k obloze. Netrvá dlouho a kouzelník, udržujíc s havranem neustále telepatický kontakt, vzrušeně vykřikuje: "Mám víze, už mám ty víze! Vosum až dvanáct chlapů táboří na kraji lesa a vypadaj porubaně. Dělej si jídlo na ohni". "Tak hrr na ně, rozpatláme je na kaši!", tváří se bojovně dršňák Lewin. Hrdinové si upravují zbroje, vytahují štíty a tasí zbraně. Nastává rozhodující okamžik. Je pološero, obloha je šedá, možná začne co nevidět sněžit. "Ztratit jsem kontakt s havranem," hlásí elf Erlanth,

"Možná zaletěl moc daleko". "Vpřed", velí odhodlaně Corey Kall. Hrdinové se stavi do rojnice a uhánějí k nepříteli vzdalůčjuje slavnou kuši Bregol Dal a druid kupodivu ani nepožaduje půjčovné. "Kupředu!", velí Rolld z Erinu, protože Erlanthovi vypověděl hlas službu. Každý si plně uvědomuje, že je potřeba dostat se do lesa. Tam už nebudou mít nepřátelé převahu, tkvící ve výhodě úkrytu. Prásk! Další salva zasypala hrdiny a některé šipy se zaryly hluboko do těl družiníků. Těžce zraněný Lewin padá do závěje a plazí se pryč. Jeho příkladu následuje i Erlanth Linfalas. Za strašlivého bojového ryku se v lese zvedají postavy několika rubanických mužů. To Damir, Bálin, Hrub a Taimurr vybíhají za palebné podpory svých zbylých přátel do boje muž proti muž. "Ale ně, Damir, rubanickéj blb", směje se Rolld a trefuje krolla do břicha. Ten propadá nepřítelosti a jímá se pitvorného chodce stíhat. Ten je však, díky silám nečistým, o mnoho rychlejší. Proto využívá proradné taktiky, kdy vždy Damirovi uteče a pak jej trefí do břicha. Nutno dodat, že hloupý kroll nemá takto vůbec žádnou šanci. O poznání horší je situace u ostatních. Z lesa létají přesně mířené střely a nastává krvavá řež muže proti muži. Nurnští hrdinové, ostřílení již z nesčetných bojů, jejichž umění se dědí z člena na člena, mají však nesporně lepší organizaci boje. Sníh se barví rudě a bojujícím zabíjákům stoupá horká pára dechu od úst. Nastává rozhodující okamžik. Buď zvítězí jedni nebo druzí. Rozhodně však nemůže dojít k příměří. Sarim je dostižen krollem Hrubem a těžce rubnut. "Auu", piští druid a ohání se holí. Je na tom opravdu špatně. Proto využívá svého hraničářského umění a útočí na protivníka magickým úderem nenávisti. Hrubovi stříká od úst pěna a mumlá cosi nenávislného. Bum! Sarimovi uhnízdila na pleši neuvěřitelná šleha kyjem. Je s podivem, že Sarim vůbec takovouto ránu přežil. To se opravdu často nevidí. Ovšem každý dobře ví, že druid z Liscannorského lesa vydrží opravdu hodně. Někdy se zdá, že je doslova nesmrtelný. Rozhodně se dá s úctou říct, že má opravdu tvrdý leb. Zřejmě to dělá tvrdý životní styl a odmítání výdobytků civilizace. V dálce se vztyčil Erlanth Linfalas a mocně se soustředí. Šleh! Z jeho chrpově modrých očí vyšlehl krvavě rudé blesky. Hrub s sebou plácá o zem a Sarim omdlévá.

"Za Rubanice!", dodává si odvahy Taimurr, který

byl odříznut od ostatních Páinem s Rvizem. Ač se snaží sebelíp, nemá žádnou naději na vítězství. Jeho rozsekané tělo vydechuje naposled. "Zabte ty v tom lese!", řve Corey Kall, který stojí proti Bálinovi, krchovskému vrahovi, a právě byl bolestivě zasažen šípem. Sarim, jemuž na mokřém sněhu začala být pořádná zima, vstává, vybaluje lesácký balíček první pomoci, obsahující různé léčivé bobule, kus kraviho lejna, kozlí mast a jiné prapodivnosti, a začíná si léčit šrámy. Kroll Damir byl mezitím provrtnán několika dalšími šíp. "Za mír", řve mírumilovný Damir s krvežíznivým výrazem ve tváři a nad hlavou mocně máchá mečem. Jeho pohyby se však po každém zásahu stávají křečovitějšími a i on umírá. K jeho cti však lze přičíst, že bojoval čestně. Tedy narozdíl od Rollda.

Sarim se doléčil a tahá z tlumoku opět ten roztodivný chomáč vousů. "Fousy moje zlatý, pomozte mi, pomozte, fousy čarouný, a doneste mě támdlejc do lesa, ať se stanu hrdinou týdletý bitky", šeptá Sarim k odpornému chuchvalci chlupů a vášnivě jej líbá. Ovšem na to, aby jej nikdo neviděl, si dává obzvláště dobrý pozor. Ještě by si z něj někdo mohl dělat šprt'ouchlata. Druid v mžiku mizí a zhmotňuje se v lese za zády nic netušících rubanických střelců Chechty, Marcholda, Karvina, Háliva a Balduna. Balduna hned ze zálohy morduje. Není divu, vždyť Baldun je na smrt nemocný od té doby, kdy ve sněhu běhal po pláních naboso v sandálech. Svoje prašivé vousy však z ruky nepouští. Co kdyby náhodou. A svoje vousy, ty má opravdu rád. Dokonce radši než Synka.

Krchovský kroll Bálin ubalil Coreyovi strašnou herdu do ramene. Má taky za co bojovat. Tihleti cizáci mu onehdy v noci způsobili bolestivé zranění na zadnici, když na zdi starostovy zahrady vykonával potřebu a nemohl se bránit. Ještě teď napadá na levou nohu. Corey Kall sténá a ránu oplácí. Je na tom však velmi špatně, a jestli někdo nepřijde na pomoc, tak bude Yullien dozajista vdovou. Vzteky zsinálý Bálin se rozpřahuje k drtivému úderu a Corey Kall se kryje štítem. Buch! Kallův štít se rozlomil vejpůl a smrtonosná váha zbraně deformuje Coreyovu zbroj. Šermíř poklekává na kolena a svírá si srdlo. Z úst se mu řine tmavá bublající krev. Kallova ústa se v posledních svalových stazích snaží něco vyslovit, ale není mu to osudem dáno. Jeho tělo se boří do

čerstvého sněhu. Kuše Bregol Dal dopadá vedle jeho mrtvolý.

Bregol Dal
dusi žal,
Corey Kall
zakukal

Na polomrtvého Bálina, stojícího nad bývalým otrokem Achmedem, jenž tolik miloval velbloudy a poušť a který nakonec zemřel daleko od nich zapadán sněhem, se vrhá Erlanth Linfalas a nějakým laciným kouzlem jej posílá do krajiny věčné temnoty, kam živí nemohou. "Hurá do lesa", řve Nurnská družina a jako krvavá lavina se žene k prvním stromům. Tam se torzo rubanické tlupy stává na chabý odpor, ale všichni do jednoho smrti neunikají. Jejich rychle chladnoucí těla jsou ponechána tak, jak skonala.

"U všech svatejch, havránku, muj ubohej havránku. Vrať se, sic zajdu žalem, ptáčku muj černej", vzlyká Erlanth Linfalas, když objevil u doutnajícího ohniště připečené tělíčko svého magického přítele napichnuté na klacíku, asi tak, jako když se opékají buřty a koňské klobásy. "No tak, Erle, vosuš si to svoje slzavý oudolí", konejší uplakaného kouzelníka Rviz, "Položil život, abysme my mohli žít. Svět je zlej, ale jemu je už dobře. Už nic nevidí". "Kakraholte, zatr sakr, držte mě, sic ty Rubanice vyplundruju!", nadává Lewin. "No počkej, žije tam fůra slušnejch lidí", staví se do opozice Rviz. "Na Rubanice! Na Rubanice!", vriská Erlanth Linfalas, vzteky bílý jako stěna, a tím dává družině za dobu svého vůdcovství první jasný rozkaz. Společenstvo z Nurnské oblasti se však nejdřív vydává s mrtvým Coreyem do Nového Borginu. Tam jej přátelé potajmu ukládají vedle zmrzlého nebožtíka Čagdana. Družiníci berou povoz a vyrážejí. Navečer se před Nurnskými zjevuje viska jménem Rubanice. Erlanth vztekle zapichuje ruku do narychlo načmáraného situačního náčrtku: "Sem. A nikoho podezřelého nešetřit!".

Podle přesného plánu začínají hrdinové rabovat první domy a venku se snáší tma. Na návsi se začínají srocovat první zvědavci, většinou sedláci a místní kramáři. Obzvláště dům starosty Taimurra je prohledán důkladně. Družiníci dávají veškeré cenné věci do pytlů a vynášejí je ven na vůz.

"Hej, co to děláte? To nemůžete", volá kdosi z houstnoucího davu místních. "Obyvatelé těchtohle domů jsou do jednoho mrtvi", říká Páin z Nórienu, "Proto zabavujeme jen to, co nám patří". V davu to šumí a nad ramena ostatním je vyzdvihnuto nějaký sedlák, zřejmě předák: "Majetek pozůstalých spadá podle místních zákonů do obecní pokladny. A vy jste tedy zloději. Hned všechno vysypte na hromadu!". Na tuto větu jsou Nurnští hákliví už od pouti po Armidenu roku 1023, a proto se tváří velmi nevráživě. Jejich hlavy však díky třesutému mrazu vychladly, a tak nechtějí ve vsi způsobit krvavý masakr. Dávají však povoz strážit a zbytek jde vybilít Hrubovo neúhledné kamenné stavení. Shromáždění lidí sice sprostě pokřikuje a nadává, občas na družiníky dopadne i kámen, ale situace je vcelku stabilizovaná.

Rabovací skupina, vedená Rolldem Erinským, vpadává do Hrubova sklepa a objevuje nechutnou mučírnu s několika kobkami. Tam hnije několik mrtvol. Zřejmě ti ubožáci posli hladu. "Tady je nějaká zubožená ženská", hlásí Páin a vyvádí zajatky ven. Ta je na tom tak špatně, že není schopná ani mluvit, natož jít. "Tady sou nějaký svitky, pojďte honem", haleká Lewin a rozbaluje velkou roli papíru. Na něm je vyobrazena krásná žena v típytých modrých šatech, jde zřejmě o poutač nějakého zábavního podniku. Pod obrázkem je velkými vybledlými písmeny napsáno:

Sirwin, modrá perla Aldamaru

"Ta ženská vypadá, teda s jistou dávkou fantazie, zrovínka jako ta, co sem jí před chvílí vyved k vozu", mudruje trpaslík Páin. "Já to tušil, já to tušil", haleká Rolld Erinský, starosta Liscannoru, "Aspoň dostaneme vod Mithrama Blouda ty prachy, co slíbil, a trochu si přilepšíme". Nurnští vycházejí ven. Hlučící dav místních zemědělců bázlivě ustupuje a hrdinové se derou přes Hrubovu zahradu směrem k zamrzlému rybníku. Tam na malém ostrůvku podle Erlanthovy nákrěsů stojí jeden z honosnějších domů. Ze sročení vyletěl oštěp a zabodl se těsně vedle Lewinových zad. "Nevšímej si toho, trpaslíku, nebo způsobíš neštěstí", radí Páin.

Černé stíny přeběhly zasněženou jiskřivou hladinu rybníka a přeskočily přes pečlivě upravená křoviska. "V tom baráku někdo je, svítí

se tam", hlásí Sarim. Trpaslík Lewin se hned aktivně hrabe do okna, na němž mráz vykreslil spoustu ledových květů, a hlasitě řve: "Jedna ženská a tři děti. Žádné problém". Z teplého přibytku se ozval jakot. Způsobil jej zřejmě Lewinův obličej, nalepený na tabulce skla. Kdosi zevnitř zašoupl závoru. "Vyraďte dveře!", velí kouzelník Linfalas. Kroll Rviz s malým Páinem se činí a veřeje vylétají z pantů. "Všichni ke zdi!", křičí výhružně Páin z Nórienu a družiníci jako přívál vody z jarního tání vpadávají do útulné místnosti. Matka jej chytá za hrdlo a mmlátí do něj pěstí. Není pro něj žádnou překážkou praštit ji přes hlavu tupou stranou sekery. Žena upadá do bezvědomí. Starší syn táhne za sebou ohromný meč svého otce, ve snaze bránit malou sestřičku před Sarimovým nestoudným pohledem. Třetí dítě, malý chlapec, stojí uprostřed místnosti a bulí. "Děti ušetřte. Vezmem je s sebou", juchá Sarim. Zřejmě se těší, jak si malé děti "ochočí" a ony mu budou nadosmrti sloužit. Kdepak, gorůdýjský druid má děti rád. "Tak, buď hodná, cérečko, nebul a pod' k tat'kovi Sarimovi", usmívá se úlisně druid a vztahuje své zpoceně prsty k dítěti. Starší syn zvedl těžkou zbraň, zavrával a přetáhl druida přes záda. "Jau, sprátku jeden, to mi zaplatíš!", vriská vztekle druid. "Tak dost, lesáku, já myslel, že ty řečí o tobě a o dětech jsou vymyšlený", zlobí se Rolld z Erinu, chodec a co se týče povolání Sarimův kolega, "Děti se tejrát nebudou, aspoň, dokud tady já budu. Takže ruce pryč, chlapci!". Sarim se vzteká a těžce se uráží. Sedá si do kouta a nevráživě civí. Jeho nový plán o varieté Taťka Sarim a jeho cvičené děti se zase neuskuteční. Chlapec s velkým mečem je svázan a položen k matce. Ačkoliv je dům, podobně jako ty předchozí, vyrabován, jednájí v tomto případě družiníci vskutku královsky. Rodině nechávají celé tři tisíce zlatých na zařízení nového života. Doufáme, že ta vdova s třemi polovičními sirotky vydrží alespoň do jara.

Družina, oslepená odlesky ohně v krbu vyběhla do naprosté tmy před domem a mžourá očima. V dále se zablesklo a nízkou k horizontu se vznesl předmět s ohnivých chvostem. "Padá hvězda, každý si můžeme něco přát", rozesnil se Rviz. Není to však hvězda, vždyť hvězdy obvykle nepadají ze země, ale rachejtle. Strašlivá detonace ohlušuje Nurnské a ti se válejí v krvi po mírně se svažujícím ostrůvku. Ze všech stran vybíhají sedláci s vidlemi. Larma, žena

druida Balduna, po odpálení rachejtle z manželovy pozůstalosti bere nohy na ramena a běží domů, tedy na strom. Bitka není dlouhá. Několik sedláků je zabito a zbitek se rozprchává na všechny strany jako hejno vrabců. Hrdinové chvilku pátrají po tajemném odpalovači, ale v té tmě ani Sarim nemůže nalézt žádnou kloudnou stopu. Zvláště, když je sníh zdupán pobíhajícími sedláky. "Nurnští pospíchají s pytlí na náves k vozům.

Na zbytek už kašlem, tahle kořist nám stačí", volá Erlanth Linfalas. "Nasedat!". Odkudsi přilétl šíp a zabodl se do Rollda. "To je ta baba vod starýho Balduna", vřeští druid Sarim, který zmerčil na Baldunově stromě podezřelý pohyb. "Nechte mě bejt, nechte mě bejt", skuhrá Larma a zahrabává se do hromady zvířecích kůže na stromě. "Sarime, nech jí bbejt", syká bolestí chodec. "Ba né, du ji zardousit", vraští čelo druid a rázným krokem se blíží ke stromu. Už je to zase Sarim, mocný pán lesů a ne ta třasořitka, která se klepe, když druží bojují. V páskových sandálech a v rozevlátých druidských pytlových šatech přináší šmajdavým krokem nevhodné ženě smrt. Ona je slabá, on je silný. Nehrozí tedy žádné nebezpečí. Korále, lebky, amulety, nějaké ty prsty na tkaničkách a hromada holí ve fusaku výstražně chřestí a družiníci vystrkují hlavy z vozu, aby lépe viděli to hrůzné divadlo. Druid, po vzoru divokých veverek z borového háje za chalupou, se rychle drápe po popraskané kůře suchého dubu a noří se do nevzhledého přibytku. Je slyšet hluk boje a po chvíli Larmino tělo padá ven. Bum! Hromada kuduho masa se rozplácá u kořenů a nevydala ani vzdech. Rviz, který jest prý lidumil, ale jinak se mu říká Hnis, běží nešťastně k nebohým ostatkům. "Nesnaž se, je po smrti", naparuje se nahoře vrah starých vdov, "Kdepak, kdo si to rozhází u Sarima, velkého to druida a mocného chlapa z hvozdu, je předem mrtvej, jako že se Sarim menuje, z Temného hvozdu Gorůdye, i když původně sem to vomylem psal jako Gorůdye, pač sem nebyl moc silnej v tom psaní, že sem též zvaný silný, taky znalec tý lesní moudrosti, jò, a eště syn Gronův, abych jako nezapomněl. Rviz, kterému je osudu té paní zřejmě líto, a chtěl by její ostatky alespoň důstojně pochovat, bere tu mršinu do zubů a sápe se za Sarimem. Dochází však ke katastrofě. Larma zůstává dále pohozená pod stromem a Rvizovi chybějí dva zuby, z toho jeden řezák, což

je jistě nemilé, neboť Rviz od této chvíle špatně vyslovuje sykavky a kamarádi se mu smějí. Vůz se konečně dává do pohybu a Nurnská družina opouští vyrabované Rubanice nadobro.

"Tak tady máš tu svoji Perlu, Mithrame Bloude", praví Erlanth Linfalas, družinový vůdce a mluvčí, když novoborginský opilec konečně otevřel dveře svého příbytku. Páin s Lewinem hned cpou aldamarskou trosku dovnitř. Hostitel je u vytržení samým štěstím a hned ji ukládá na lůžko a dává jí loknout rumu. "Tak, a teď nám dej ty peníze, co nám dlužíš", požaduje nedočkavě odměnu Rolld. "Ale, pánové, nejdřív muším prodat tenhle dům, a to, hádám, dřív, jak za měsíc, nebude". Hrdinové zklamaně protahují obličej, ale potom jim dochází, že nic jiného vlastně ani nemohli čekat, a umlouvají se s Mithramem, že za třicet dní tu budou jako na koni. S tímto se hrdinové loučí. "Hej, pane, nó, vy s tím vysokým čelem, kde ste vzal tu hůl, tu s tím bílým kováním, co vám trčí zrouna z toho divného futráčku na zádech?", zastavuje Sarima Mithram a ukazuje na svou světoběžnickou hůlku, kterou tady nenechavce před nedávnem ukradl. "Co je ti po tom, vobejdo?", brání si svou kořist skrblik. "Tak mu jí dej, chlape zlodějskej, k čemu ti bude?", říká druidu vůdce, "Nezapírej. Beztak každéj ví, žeš jí šlohnul". Druid uraženě metá holí po Bloudovi a mlčky odchází. Zase přišel o dobrých pět zlatek. Taková škoda. Takhle ten sklep nikdy nezaplní.

"Nazdar, hospodo", jása Páin při vstupu do šenku Na pitkách, "Tak rubanický vás už trápit nebudou". Sličná Lúniel Pitková, hobitka s kudrnatýma nohama, padá trpaslíkovi kolem krku. U jednoho stolu sedí Ogilvia z Thindoru a Rviz k ní hned běží. "Je mi líto, krásná dívko, ale to tvý vysvobození bude muset ještě chvílku posečkat. Našinec je unavenej a chce si odpočinout. Ale to ti slibuju, jako že se Rviz menuju, a při tvým vobrázku, cos mi darovala, do půl roku se ve slávě vrátíme a Thindor dobudem". "Už čekám mnoho let", říká smutně Ogilvia, "Takže půlrok pro mne zas tolik neznamená. A když se se svými přáteli nevrátíš, co naplat? Snad se najde někdo jiný, kdo mi pomůže. Možná za sto, dvěšty nebo i tisíc let. Žádná doba není nekonečná". Rviz je smutný, ale Páin je veselý. Umlouvá se s Lúniel, že za půl roku se pro ni vrátí. Určitě. Poslední noc, a konečně se družiníci vrátí do rodného Liscannoru.

Ráno je všečen lup naložen na saně, z opuštěného domu jsou přineseny dva ledové kvádry, Corey Kall a Čagdan Zajsanský, a Nurnská družina táhne na Naglin. Tam je naložen i Herbert. A potom, hajdy domů, do Liscannoru, do hospody U hrocha a do tepla rodinných krbů.

Nurnští druzi jsou šťastní ze svého návratu, ale v Rubanicích vládne zármutek. Ne sice hluboký, vždyť poslední pohnuté události přinesly svobodu, ale ta svoboda byla vykoupena krví. Je tma a zmrzlé tělo Larmy je už zapadáno čerstvou návštějí. Starý strom se hrozivě tyčí k obloze. Není to ale jen tak obyčejný strom. Je to jeden z dubových huornů, tvorů starých jako lidstvo samo, a také záluďných. To druid Baldun si jej před lety přivedl odkudsi ze severních hvozdů. Obrovité kořeny se hnuly a kmen se dává do pohybu. To ten chlap, co zabil paní jeho pána, je příčinou všeho zla. Ano, ten ošklivý plešatý chlap v sandálech a záplatovaných hadrech. Chlap, který vydával ten nepřijemný chrastivý zvuk. Páchl smůlou, jehličím a hlinou. Odjel na západ. Zeptám se stromků u cesty, keříků v příkopech, lišejníků na rozcestnících. Třeba mi poradí, kde ho nalézt. Až ho najdu, zemře. Chlap s pleší...

Nová schválená pravidla podle jistého pana Dwanyho Růžičky

Páin z Nórienu

SUGESCE-Obět má možnost hodit si proti pasti:Roz-Int-7-nic/sugesce.

OŠTĚP - Tato zbraň je dělána pouze na házení a podle toho je také vyvážena. Pokud s ní bude někdo bojovat tváří v tvář, má UČ 3/1.

KOUZLENÍ - Pokud kouzelník vyvolává kouzlo a neví kolik na něj potřebuje magů, řekne PJ kolik magů na něj obětuje. PJ zjistí kolik magů kouzlo skutečně stálo a pokud stálo méně, kouzlo se povedlo a zbylé magy kouzelníkovi zbývají. Pokud však stálo více, kouzlo se nepovedlo a kouzelník o všechny magy přišel.

KOUZELNÍKOVI PŘÁTELÉ - Kouzelník si v případě úmrtí svého přítele může vyvolat přítele stejného typu po třech úrovních.

LÉČENÍ ŽIVOTŮ - Spánkem přibývá každé postavě 10% plného počtu životů (nejméně 2)

PĚSTI - UČ pěsti -> 1+Sil/+3
kopnutí -> 1+Sil+Obr/+2 (v příštím kole postih k iniciativě -4)
- OČ -> 1+Obr (1=Kvalita zbroje)

Tabulka bonusů podle zbroje

	UČ	OČ
1. nic, kožená a vycpávaná zbroj	+1	-1
2. šupinová a drátěná zbroj	0	0
3. pancíř a rytířská zbroj	-1	+1

VYRAŽENÍ ZBRANĚ - Kdokoliv se může během boje pokusit vyrazit svému soupeři zbraň z ruky. Systém útoku na zbraň či klamného útoku je stejný jako u chodce. UČ -> síla zbraně+Sil+Obr. OČ -> síla zbraně+Sil+Obr (+Sil u obouručních zbraní).

ALCHYMISTA-má od třetí úrovně možnost dostat přítele.

Krysa(85%): UČ:0, OČ:0, Životy:2

Dokáže identifikovat předměty, ze kterých se dá těžít magenergie.

Žába(90%): UČ:0/-3, OČ:1, Životy:2

S její pomocí dokáže alchymista předpovídat počasí(viz. druid). Navíc zvyšuje pravděpodobnost vidění magenergie o 25%.

PŘÁTELÉ(zkušenosti) - Po projití dobrodružství mohou hraničářovi přátelé získat určité zkušenosti (rozhodne PJ), které se projevují růstem jejich vlastností. Určuje se hodem 1k6: 1,2-UČ+1; 3,4-OČ+1; 5,6-Životy+2.

INICIATIVA - dvouruční zbraň: -4
válečník s dv. zbraní: po 3000zk +1 (-3)
po 7000zk +2

(-2)

jedn. zbraní: po 5000zk +1
šermíř s jedn. zbraní: po 10000zk +1

(+2)

bojovník s dv. zbraní: po 10000zk +1

(-1)

bersekr s čímkoli: +3 (dv. zbraní neplatí)
kdokoli s rychlostí: +2

Družinická poezie

Tragédie na karwellských blatech

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

*V Karwellu, tam na blatech,
tajil se nám hrůzou dech,
v děsivých a strašných snech
mráz nám běhal po zádech*

*Krví z bojů smrděl vzduch,
pomáhaje druhu druh
dobili jsme země pruh,
k ploskolebům vnesli vzruch*

*Velký vstup se černal tmou
do svatyně pod horou,
štola šířky sáhů dvou
nesla předzvěst ponurou*

*Tu stopař Sarim v chodbě té
tam zmerčil stopy šmajdavé
a družiníkům srdce rve,
když tuší věci nekalé*

*Nad propastí úzký most,
Nurnští měli všeho dost,
na milost a nemilost
vydání, jak psovi kost*

*Zjevily se před zraky
čtyři matné přízraky,
tasili jsme tesáky,
došlo taky na praky*

*Erkly velkou smůlu měl,
když ryk boje blízko vřel,*

*napaden byl a pak, žel,
navždy Plískon odešel*

*Druzi vzhledli na ten krach,
zlým těm, co tu šíří strach,
rozhodli se dát šach,
kdesi někdo zviril prach*

*Stará seschlá babice
s vlasy barvy žabince
rozezlená velice
měla trumfy po ruce*

*Stál tam pavouk za vraty,
roztáhl své pařáty,
Nurnští zlostí krabátí
zahráli si na katy*

*Baba přišla na řadu
bez možnosti odkladu,
pozbyla svou náladu,
nebylo to od hladu*

*Po vítězství smutek jen,
že byl Plískon zavražděn,
bohům žel, za noc a den
ve tmě zůstal pohozen*

Poslední hlídka

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův, 10.11.1032

*Sedím na stráži,
jsem vidět,
mnozí už nejsou,
vyvolení,
venku je tma a vzduch sládné smrti,
čekám na znevidění,
nejdelší z nocí
nese snad vykoupení
a nebo odpočinek
navěky,
Krvavá jízda vyzývá k boji
z neurčita,
tlumeně škytám,
někdo na mne myslí asi,
možná se blýská
na lepší časy,*

*možná se plamen lucerny hasí
života,
třeba už svítá,
krev ještě klokotá,
tep ještě buší,
ponurost mysli děsí mou duši
a hlodá,
bezesná hlídka,
poslední snad,
chce se mi spát,
sedím na stráži,
čekám na vyvolení*

Trápení hledačů vody

Lynhaard z Rugornu, syn Byrthogův

*Snazší je nalézt myš v lánu pšenice,
než hledat jezero tam, kde je suchopár,
přesto se zvesela stavíme v rojnice
v zemi té široké, jež se zve Hamilkar*

*Za mrzké žoldovné v podivném nutkání
na devět vibruje vrbových virguli,
devítka hledačů křížem kráž uhání,
občas se nasytí divokých bobulí*

*V nejhorším za zlatku koupíme cibuli,
z oblaku výparů dáme se do pláče,
ze slzi poctivých vlny se překulí
a práce poctivá přinese koláče*

Návrat Ardasanů

*"... U všech ardasanskejch d'asů, to je ale
nečas. Psi by ven nevyhnal!" , mocně zaklel Rolld,
všemi milovaný starosta liscannorský, při pohledu
z okna. Studený podzimní vítr s nervy drásajícím
skřípotem rozevřel okno, tabulky skla se roztřáslý
v burácivém rachotu hromu a nad Liscannorským
lesem se zablýsklo. Chodec, zachumlaný v kůžích
divých šelem, s klením okno zavřel na mosaznou
petlici a za jeho zády se ozvalo klepání. "Koho to*

*sem démoni nesou?!" , problesklo erinskému reku
hlavou a odsunul dveřní závoru. Dveře rozrazil
neviditelná paže větrného fukejře a na vysmýčenou
podlahu se sneslo promáčené pestrobarevné listí.
Cizinec, stojící za dveřmi, vystrčil zpod omšelého
pláště kostnatou ruku a pravit: "Tak tady mě máte.
Jsem Dorgis z Ardasanu..."*

*Tato událost znovu rozhýbala klokot dění
liscannorského. Vždyť se vrátil Dorgis, potomek tak
nechvalně známého rodu ardasanských štváčů. Je až
s podivem, že tato temná postava byla bez
jakýchkoli úvah a skrupulí přijata do Nurnské
družiny, vždyť mnozí musí mít na paměti zločiny z
dob dávných i nedávných, jimiž se Ardasanští
nechvalně proslavili. Nicméně Dorgis při první
výpravě slavil velký triumf. Nezemřel. Sice nedostal
žádný podíl z kořisti, ale byl živ a zdrav.
Rozhodnutím obecní rady, včele s Rolldem, byl z
moci starostenského úřadu liscannorského navždy
vykázán z obce a nebylo mu dovoleno zde stavět
dům, ani jakkoli se vyskytovat. Proto se Dorgis
utábořil v plískanici za vesnicí a tam žebrel po
místních obyvatelích peníze alespoň na stan a nuzné
živobyty. Našli se tací, kteří mu ve své krátkozrakosti
dokonce nějakou tu desítku zlatek hodili, čímž
způsobili, že z almužnového zisku započal
ardasanský přistěhovalec stavět hladký srub. Jelikož
mu byl Liscannor zakázán, a v Sarimově samotě z
jistých neuváděných důvodů odmítl žít, rozhodl se
zbudovat své sídlo na pokraji lesa asi tři míle od
Liscannoru směrem ke královskému městu. Do
nedostavěného domu si za drobnou úplatu, taktéž
hrazenou z žebroty, přivedl prodejnou holku od
Červené sedmy a odjel s družinou do Olvornu. Zdá
se, že příchod Ardasanů znovu zčeří hladinu stojaté
vody.*

Dorgisova píseň půlnočním silám

*Zítřka je sobota a dnes je pátek,
dneska je obřad a zítra svátek,
černá je noc a perutě vran,
chčeš-li být s námi, našim se staň*

*Chladný je měsíc, bezlistý strom,
krátký je život, tiše zní hrom,
dávný je příběh, slyš ze všech stran:
"Chčeš-li být s námi, našim se staň!"*

*Dlouhá je cesta, po níž jde host,
rudá je krev, však bílá je kost,
nechčeš-li padnout, duši si chraň,
chčeš-li být s námi, našim se staň*

*Bezbřehá pustina a mrtvý den,
ponurý přízrak, bolestný sen
a v mlze v dáli, na sedm bran,
chčeš-li být s námi, našim se staň*

*Zlovolné oko, zařatá pěst,
rezavý meč, proradná lest,
pár rychlých pohybů, hlubokých ran,
chčeš-li být s námi, našim se staň*